

"ΑΝΤΙΚΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΙΟ ΒΡΕΦΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΠΕΙΡΗ ΑΓΑΠΗ"

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2016

Αξιωνόμαστε και φέτος να δεχτούμε την εξ ουρανών επίσκεψη του Υιού και Λόγου του Θεού. Ο άνθρωπος νους αδυνατεί να χωρέσει τό μυστήριο της ενανθρωπήσεως, ή καρδιά μας όμως γίνεται ο χώρος συνάντησης της αιδίου θεότητας με την φθαρτή και ταλαιπωρημένη ανθρώπινη φύση μας. Αυτή ή πλησμονή της χάριτος συμπαρασύρει όλη την καθημερινότητά μας και μεταβάλλει τις μέρες αυτές σε περίοδο ανακαίνισης, λυτρωτικής αφέσεως και συμφιλίωσης με τους αδελφούς μας.

Η δυσκολία και ή άβεβαιότητα, όμως, του καιρού που ζούμε, μάς καλούν να αναζητήσουμε με επιμονή και βαθιά πίστη τό βαθύτερο νόημα της έναρξης του σχεδίου της Θείας Οικονομίας, όπως χαρακτηρίζουν οι Πατέρες της Έκκλησίας μας τά Χριστούγεννα. Η στενωπός, την οποία διανύουμε, μπορεί να αποτελέσει άφορμή, ώστε, να εκτιμήσουμε πληρέστερα τον θησαυρό της ελπίδας, τον οποίο απολαμβάνουμε κι έφέτος. Πρόκειται για δώρο, που δυστυχώς στερούνται εκατομμύρια συνανθρώπων μας, καθώς οι κάθε είδους αντιξοότητες συνοδεύονται πλέον από τον μεγαλύτερο κίνδυνο κάθε ψυχής και κάθε κοινωνίας: την άπελπισία. Είναι στιγμές, που όλα δείχνουν πώς ό γηρασμένος κόσμος μας δεν έχει πλέον όδό επιστροφής. Βρισκόμαστε, λοιπόν, μπροστά σε ένα αναπόφευκτο τέλος;

Η απάντηση βρίσκεται κρυμμένη στα πρώτα κεφάλαια της Παλαιάς Διαθήκης. Ο άνθρωπος, αφού εγκατέλειψε την κατά χάριν Θεού θέωση μέσω της αγαπτικής σχέσης μαζί Του, επιλέγει τον δρόμο της αυτοθέωσης, αναγορεύοντας τον έαυτό του σε κατά φαντασία κυρίαρχο του κόσμου και ρυθμιστή της ζωής, σύμφωνα με την άπληστία και τά πάθη του.

Είμαστε όλοι απόγονοι του παλαιού πεσμένου Άδάμ. Οι επιλογές του άποτυχημένου προγόνου μας, έχουν διαποτίσει τό κορμί και την ψυχή μας. Αϊώνες τώρα, αυτές οι μικρές προσωπικές άποτυχίες εκατομμυρίων ανθρώπων όδήγησαν την κοινωνία μας σε ένα συλλογικό κατήφορο, γεμάτο πόνο, άδικία και όργη ένα-

ντίον όλων. Τά άδιέξοδα που ζούμε δεν προέκυψαν ξαφνικά. Έμεις βιώνουμε τό ξεχείλισμα ενός δοχείου άμαρτίας, που για χρόνια πολλά ανέβαινε ή στάθμη του. Είναι βέβαιο, λοιπόν, πώς αυτός ό δρόμος της άποστασίας και της έμπλοκής της ανθρώπινης ιστορίας στους νόμους της φθοράς δεν μπορεί παρά να τείνει διαρκώς προς ένα όριστικό τέλος.

Σήμερα όμως, εδώ, γύρω από την Άγία Τράπεζα της ελπίδας και της άθανασίας, μάς συγκεντρώνει ή γέννηση ενός νέου Άδάμ, που μάς καλεί να ξεκινήσουμε πάλι από την αρχή τον πρώτο εκείνο δρόμο, τον δρόμο της αγαπτικής σχέσης με τον Θεό, της συμφιλίωσης με τον συνάνθρωπο και της φροντίδας της δημιουργίας, που μάς περιβάλλει.

Σήμερα μαθαίνουμε ξανά την ευγενική καταγωγή μας, τον αρχέγονο προσανατολισμό μας και τον μακάριο προορισμό μας. Πλαστήκαμε ως εικόνες Θεού αγάπης, πλαστήκαμε ισχυρότεροι από τον θάνατο, πλαστήκαμε πολίτες μιας ούράνιας άγκαλιάς, που, όχι άπλως μάς περιμένει, αλλά μάς καταδιώκει, όπως υπέροχα περιγράφει ό ύμνωδός:

«Τό έλεός σου, Κύριε, καταδιώκει με πάσας τάς ημέρας της ζωής μου».

Ναί, αδελφοί μου, ένας διώκτης γεννιέται σήμερα. Όχι όμως διώκτης μίσους, αλλά ένας διώκτης άπέραντης αγάπης, που δεν διατάζει να βγει από την θείκη του μακαριότητα και να έμπλακει στους καμμούς και την άγωνία της

Συνέχεια στή σελ. 2.

"ΑΝΤΙΚΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΙΟ ΒΡΕΦΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΠΕΙΡΗ ΑΓΑΠΗ"

Συνέχεια από πύ σελ. 1.

τραγικής ανθρώπινης ιστορίας, για να αναζητήσει τήν ψυχή του καθενός μας. Σήμερα γεννιέται ένας νέου τύπου άνθρωπος: Ἄνθρωπος ένωμένος μέ τόν Θεό, άνθρωπος άφοσιωμένος στό θέλημα του οὐράνιου Πατέρα, άνθρωπος άπόλυτης έμπιστοσύνης στην φροντίδα του Δημιουργού, άνθρωπος έτοιμος να θυσιαστεί από άγάπη για τόν κόσμο, άνθρωπος που ξαναβρήκε τόν δρόμο για τήν Ἐδέμ, άνθρωπος ανακαινισμένος, άνθρωπος όλόφωτος, άνθρωπος θεάνθρωπος.

Ἄς σκύψουμε, λοιπόν, όλοι μπροστά στην ταπεινή φάτνη. Σήμερα ο Κύριος τών Δυνάμεων συντρίβει τήν άπάτη. Κοιτάξτε τό άνήμπορο αυτό βρέφος. Είναι ο νέος Ἄδάμ, γενάρχης ενός νέου γένους, όπως μās ονομάζει ο Ἄπόστολος Πέτρος. Σε τί διαφέρουμε από τό παλαιό γένος τών πεσμένων προπατόρων μας; Ἐκεῖνοι άποδέχτηκαν τήν συκοφαντία του Διαβόλου και επέλεξαν τήν άποξένωση από ένα δῆθεν ζηλότυπο Θεό. Ἐμεῖς σήμερα αντικρίζουμε τό Θείο Βρέφος και αναγνωρίζουμε τήν άπειρη άγάπη και μακροθυμία του Ἄληθινου Θεού. Ἐκεῖνοι προτίμησαν τήν έχθρα μαζί Του, μεταβάλλοντας συγχρόνως σε έχθρό τόν κάθε άνθρωπο. Ἐμεῖς σήμερα διακηρύσσουμε, μαζί μέ τούς

άγγελους, τό «Δόξα έν ύψίστοις Θεῷ και επί γῆς ειρήνη». Ἐκεῖνοι, μέ τόν πιο σκληρό τρόπο, κατάλαβαν πως ζωή χωρίς Θεό σημαίνει ζωή και χωρίς άνθρωπος. Ἐμεῖς σήμερα ξαναβρίσκουμε τόν Θεό, τόν κοινό Πατέρα όλων, και ή διασπασμένη ανθρωπότητα μεταβάλλεται σε μία παγκόσμια οικογένεια, χωρίς διακρίσεις, άποκλεισμούς και μισαλλοδοξία.

Ἐλάτε, λοιπόν, όλοι μαζί να άποτελέσουμε πολίτες αυτού του νέου κόσμου, άποβάλλοντας τόν παλαιό άνθρωπο. Ἐλάτε να ντυθούμε τόν Χριστό, τόν Νέο Ἄδάμ, όπως, τέτοια μέρα στους πρώτους αιώνες, οι κατηκούμενοι προσέρχονταν μέ λευκή στολή στο βάπτισμα της κάθαρσης και της ανακαινίσης. Ἐλάτε να άντισταθούμε στην κατήφεια και τήν άπογοήτευση του καιρού μας, σκορπίζοντας μέσα από τήν ζωή μας τό έλπιδοφόρο φως του νοητού Ἡλίου της Δικαιοσύνης. Αυτός είναι ο μόνος, που μπορεί να γαληνέψει τις ψυχές τών ανθρώπων και να στεριώσει γέφυρα άκλόνητη προς έναν κόσμο ειρήνης και άγάπης.

Ἄς γίνει ή Γέννηση του Χριστού μας πηγή ένδυνάμωσης και έλπίδας για τόν καθένα μας ξεχωριστά. ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

ΓΕΝΝΗΣΗ: Της Χριστίνας Δουληγέρη, από τό βιβλίο «ΜΑΡΙΑ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ». Ἐκδ. Ἄθος Παιδικά.

Ἄντιαιρετικά

«ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ» Β΄

(συνέχεια από τό προηγούμενο)

Ε. Ἡ Ἐταιρεία ΣΚΟΠΙΑ τών «Μ.τ.Ἰ», για να επιτύχει τούς σκοπούς της, χωρίς φόβο Θεού, χωρίς ίχνος ντροπής, αλλά μέ άφάνταστη θρασύτητα, έκανε «τό μεγαλύτερο έγκλημα και άνοσιούργημα τών αιώνων». Ἐκανε ίεροσυλία και βεβήλωση. Πλαστογράφησε τό κείμενο της Ἁγίας Γραφής και ιδιαίτερα της Καινης Διαθήκης -τό Ἱερό Εὐαγγέλιο-, που είναι γραμμένο, αρχικά, στην ελληνική γλώσσα. Ἄλλαξε λέξεις, ρήματα, φράσεις, σημεία στίξεως, άφαίρεσε ή πρόσθεσε ονόματα ή όλόκληρες φράσεις. Μέ τόν τρόπο αυτό, άλλίωσε και διαστρέβλωσε, συστηματικά, τό κείμενο της Ἁγίας Γραφής και άλλαξε τό αρχικό νόημα και τήν αλήθεια της.

Αυτό τό πλαστογραφημένο και παραμορφωμένο ψεύτικο κείμενο ή Ἐταιρεία τό τύπωσε, τό κυκλοφόρησε σε μετάφραση στη δημοτική γλώσσα τό 1984, μέ τίτλο «μετάφραση του νέου κόσμου», και τό προσφέρει στους άτυποφάστους ανθρώπους ως αληθινή Ἁγία Γραφή μέ τό λόγο του Θεού, μέ σκοπό όσοι τό διαβάσουν να πιστέψουν, ότι, δῆθεν, ή Ἁγία Γραφή συμφωνεί μέ όσα διδάσκει. Δέν είναι, όμως, ή αληθινή Ἁγία Γραφή, αλλά μία ψεύτικη γραφή. Είναι, όπως λέει ο Ἄπόστολος Παῦλος, «ένα άλλο ευαγγέλιο, διαφορετικό από τό ευαγγέλιο τών άποστόλων», άναθεματισμένο-καταραμένο, ψευτοευαγγέλιο. Είναι μία δόλια και ύπουλη δαιμονική παγίδα εξαπάτησης για τούς άπλους και άγράμματος ανθρώπους, που δέν γνωρίζουν τήν αληθινή Ἁγία Γραφή, που διδάσκει μέ ακρίβεια ή Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία του Χριστού (Γαλ. 1, 6-9).

Στ. Οι «Μ.τ.Ἰ», άρνούονται και άπορρίπτουν τή διδασκαλία του Χριστού και τών Ἄποστόλων, τήν όποία παρέλαβε και διδάσκει ή Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, που ίδρυσε ο Χριστός. Ἄρνούονται τή θεό-

τητα του Χριστού και τήν Ἄνάστασή Του, που είναι τό θεμέλιο της χριστιανικής πίστης. Ἄρνούονται τή θεότητα του Ἁγίου Πνεύματος, που διδάσκει ή Καινή Διαθήκη. Ὀνομάζουν τόν Χριστό «κατώτερο Υίο του Θεού Ἰεχωβά» και τό Ἅγιο Πνεύμα «ένεργό δύναμη του Θεού Ἰεχωβά». Ἄρνούονται τή διδασκαλία του Χριστού ότι τό όνομα του Θεού είναι Πατέρας, Υίός και Ἅγιο Πνεύμα και διδάσκουν ως άνώτεροι από τόν Χριστό, ότι τό όνομα του Θεού είναι Ἰεχωβάς. Ἄρνούονται όλη τή βασική διδασκαλία του Χριστού και τών Ἄποστόλων για τά Ἱερά Μυστήρια και τή λατρευτική ζωή της Ἐκκλησίας, που γράφει ή Καινή Διαθήκη, τό Ἱερό Εὐαγγέλιο. Είναι «άντίχριστοι».

Ἰσχυρίζονται, ψευδόμενοι, ότι ή Ἐκκλησία του Χριστού τόν 4ο αι., τήν εποχή τών μεγάλων Πατέρων, πλανήθηκε και έχασε τήν αλήθεια. Ὅμως, ο Χριστός είπε κατηγορηματικά ότι ή Ἐκκλησία Του θα μείνει ακλόνητη, δέν θα χάσει τήν αλήθειά Του, μέ τόν φωτισμό του Ἁγίου Πνεύματος. Ὀνομάζουν τήν Ἐκκλησία «πόρνη Βαβυλώνα», «Θρησκεία του Διαβόλου», τά δόγματα και τή λατρεία της «δαιμονικές έπινοήσεις», τούς χριστιανούς «παιδιά της πόρνης», τούς ιερούς ναούς «οἶκημα πορνικών... πορνοστάσιον, έν μέση πλατεία», δηλ. οἶκους άνοχής, τούς ιερείς, «δεσμοφύλακες του Διαβόλου», «πράκτορες του σατανά», «προαγωγούς» (π. Ἄντωνιος Ἄλεβιζόπουλος, Ἡ λατρεία της Σκοπιᾶς, τόμ. Α΄, Β΄, Ἀθήνα 1993). Οι «Μάρτυρες του Ἰεχωβά» είναι ο μεγαλύτερος έχθρός και πολέμιος της Ἐκκλησίας.

(Συνεχίζεται)

Ἄρχιμ. Ἄθανάσιος Κολλᾶς, Ἱεροκήρυξ

Ἡ Ἐκκλησία στὴν Κατοχή καὶ στὴν Ἀντίσταση

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

Η ιστορία, μέχρι πρότινος, δὲν κατέγραφε τὰ πάντα γύρω ἀπὸ τὴ μεγάλη υπόθεση τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀντίστασης. Δὲ ξέρω ἂν αὐτὸ εἶχε νὰ κάνει μὲ τὰ φρονήματα τῶν κατὰ καιρὸς συντακτῶν τῆς ἡ ἐπρόκειτο γιὰ μὴ σκόπιμη παράλειψη. Γιὰ τοὺς γνῶστες τῆς ιστορικῆς ἀλήθειας ἡ παράλειψη αὐτὴ ἐγίνε ἀφορμὴ γιὰ μεγάλα ἐρωτηματικά. Μπορεῖ νὰ ἦταν τυχαία; Ὁ προβληματισμὸς ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴν προσφορά τῆς Ἐκκλησίας μας στὴν Ἐθνικὴ Ἀντίσταση τὴν περίοδο τῆς κατοχῆς. Καὶ ὅταν λέμε Ἐκκλησία, ἐννοοῦμε τὴν ἐπίσημη ἡγεσία στὰ πρόσωπα τῶν τότε Ἀρχιεπισκόπων καὶ ἄλλων Ἱεραρχῶν, τῶν ἀπλῶν παπάδων τῶν πόλεων καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν μοναστηριῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ἴδιων τῶν ξεκομμένων ἀπὸ τὸν κόσμον μοναχῶν, καθὼς καὶ τῶν λαϊκῶν στελεχῶν τῆς. Συνέβαλε ἡ Ἐκκλησία στὴν ἐθνικὴ αὐτὴν υπόθεση; Ἦταν παρούσα, βοήθησε, συμπαραστάθηκε στὸν πόνον καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ λαοῦ μας ἢ βρισκόταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὴν αὐτάρκεια καὶ τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἱεροῦ τῆς ἀσύλου;

Στὶς 10 Δεκεμβρίου τοῦ 1985 ὁ ἄνθρωπος πού, μαζί μὲ τὸν Ἀπόστολο Σάντα, κατέβασε τὴ γερμανικὴ σημαία ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη, ὁ **Μανώλης Γλέζος, μιλώντας σὲ ἐκδήλωση τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν, ἔδωσε τὴν ἀπάντηση στὸ πῶς πάνω ἐρώτημα, κλείνοντας τὰ στόματα τῶν κακόβουλων προπαγανδιστῶν.** Ἀφοῦ τόνισε ὅτι μιά μερίδα ἀνθρώπων ἀποφάσισε τὴ συνεργασία μὲ τοὺς κατακτητὲς καὶ μιά ἄλλη υἱοθέτησε τὴν οὐδετερότητα, εἶπε ὅτι **«ὁ τρίτος δρόμος ἦταν ἡ ἀντίσταση. Αὐτὸν ἐπέλεξαν ἀφενὸς τμήμα τῆς ἀσπικῆς τάξης καὶ τοῦ ἀσπικοῦ πολιτικοῦ κόσμου καθὼς καὶ ἡ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ... Ὁ Κλήρος, κομμάτι κι αὐτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, συμμερίστηκε τὴν τελευταία ἐπιλογή».** Ὁ Μανώλης Γλέζος προσκόμισε πλῆθος στοιχεῖα γιὰ τὴ δράση τοῦ Κλήρου στὴν Ἀντίσταση, μίλησε γιὰ τοὺς 10 Μητροπολίτες καὶ ἑκατοντάδες Ἱερεῖς πού πλαισίωσαν τὸ ΕΑΜ, γιὰ τοὺς ἐκτελεσμένους Κληρικούς, τὰ κατεστραμμένα Μοναστήρια, τὶς ὁμηρίες, τὶς φυλακίσεις καὶ ἐκτοπίσεις κληρικῶν. **Ἀνέφερε, μάλιστα, ὅτι πάνω ἀπὸ τὸ 50% τῶν κληρικῶν ἦταν ἐπίσημα μέλη τῆς μαζικότερης ἀντιστασιακῆς ὀργάνωσης, τῆς «Ἐθνικῆς Ἀλληλεγγύης».**

Ὁ ὁμιλητὴς ἀνέφερε τρεῖς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Κλήρος συμμετεῖχε στὴν Ἀντίσταση.

Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ παράδοση πού θέλει τὸν Κλήρον παρόντα σ' ὅλους τοὺς ἐθνικούς ἀγῶνες.

Ὁ δεύτερος εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ὁρθόδοξος Κλήρος, ἀπὸ κοινωνιολογικὴ ἄποψη, εἶναι πολὺ κοντὰ στὸ λαό, εἶναι κι αὐτὸς ἓνα λαϊκὸ στρώμα κι ὄχι μιά εἰδικὴ κάστα, ἔτσι ὥστε ὁ Κλήρος νὰ συμμερίζεται πάντα τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ.

Ὁ τρίτος λόγος εἶναι ἡ ἰδεολογικὴ, ὅπως εἶπε, ἀντίθεση τοῦ Χριστιανισμοῦ πρὸς τὸν φασισμό. Χριστιανισμὸς καὶ φασισμὸς εἶναι ἐχθροί, γι' αὐτὸ καὶ ἡ προκήρυξη τῆς Παγκληρικῆς Ἑνώσεως Ἑλλάδας πού ἰδρύθηκε τότε, καλεῖ τὸ λαὸ νὰ πολεμήσει ἐναντίον τοῦ «ἀντίχριστου φασισμοῦ». Ἄλλωστε, τὰ ὄπλα τῆς Ἀντίστασης τὰ εὐλογοῦσε ὁ Παπὰς, δίνοντας ἔτσι στὸν ἀγῶνα ἓνα χαρακτῆρα ἱεροῦ πολέμου...» («Χριστιανικὴ», 19/12/1985).

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ἡ προπαγάνδα ὅλα τὰ προηγούμενα χρόνια, μέχρι καὶ σήμερα, εἶναι ἀπίστευτη. Ἦταν συστηματικὴ ἡ προσπάθεια νὰ καταδειχθεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔμεινε στὸ περιθώριο, ἀνεχόμενη τὴν τραγωδία. Βλέπετε, γιὰ κάποιους σ' αὐτὸ τὸν τόπο ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας ἦταν καὶ εἶναι πολὺ ἐνοχλητικὴ καὶ ὁ καλύτερος τρόπος νὰ ἀπαλλαγούμε ἀπὸ αὐτὴν εἶναι ἡ σπύλωση καὶ ἡ ἀμαύρωση τῆς ιστορικῆς ἀλήθειας. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, ὅμως, δὲ μπορεῖ νὰ μείνει γιὰ πολὺ κρυμμένη, γιατί ἀσφυκτιᾷ ὅταν κακοποιεῖται τόσο βάνουσα ἀπὸ τοὺς βιαστές τῆς ιστορικῆς πραγματικότητας καὶ ἔρχεται κάποια στιγμή πού λάμπει καὶ ἀπο-

καλύπτεται, κλείνοντας τὰ στόματα τῶν ἀρνητῶν τῆς, ἀποκαλύπτοντας ὅτι τὰ κίνητρά τους εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὴν μισαλλοδοξία, τὶς ἰδεοληψίες καὶ τὸν φανατισμὸ πού τοὺς χαρακτηρίζει.

Σὲ καμία χώρα τῆς τότε κατεχόμενης Εὐρώπης οἱ Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες τῆς Δύσεως δὲν συνέβαλαν στὴν ἀποτίναξη τοῦ ξένου ζυγοῦ, στὸ βαθμὸ πού αὐτὸ συνέβη στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία! Ἡ «ρετσίνα» τῆς ἀνοχῆς, μάλιστα, τοῦ τότε Παπὰ, πρὸς τὶς δυνάμεις τοῦ ἄξονα μένει ἀνεξίτηλη στὴν ἱστορία, ἀμαυρώνοντας τὸν σύγχρονον βίον τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς

Ἐκκλησίας. Πουθενὰ ἀλλοῦ σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπην οἱ Ἐκκλησίες τῆς Δύσεως δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἀγῶνες καὶ μάρτυρες γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἐλευθερίας ὅσο στὴν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα, ὅπου τὸ ράσο ἦταν καὶ εἶναι πάντα συνδεδεμένο μὲ τοὺς ἐθνικούς μας ἀγῶνες, παρόν στὶς μεγάλες ἱστορικὲς μας στιγμές, παρόν παρηγορητικὰ στὶς μεγάλες ἱστορικὲς μας ἀποτυχίες καὶ περιπέτειες. **Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καυχᾶται γιὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ ἀποκαλύπτει τὰ τελευταῖα χρόνια τὴν ἀλήθεια, πιστεύοντας ἀκράδαντα ὅτι ἀπὸ τὴ σεμνότητα πού μπορεῖ νὰ ἐπικφέρει τὴν παρεξήγηση, εἶναι προτιμότερη ἢ διαλάληση τῆς ἀλήθειας γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἱστορίας.**

Ἡ συμβολή τῶν στρατιωτικῶν ἱερέων

Ἡ Ἐκκλησία πρωτοστάτησε ποικιλότροπα στήν εὐδόωση τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ Πολέμου τοῦ 1940, συμβάλλοντας - ἀνάμεσα στά ἄλλα - στήν πνευματική προετοιμασία καί στήν ψυχική θωράκιση τῶν ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιστῶν, στήν ἀνύστακτη ἠθική ἐνίσχυσή τους στό μέτωπο, στή συμπαράσταση τῶν οἰκογενειῶν τους στά μετόπισθεν.

Στή μεγαλειώδη αὐτή συμβολή τῆς Ἐκκλησίας στό ἔπος τοῦ '40, περίοπτη θέση κατέχει ἡ δράση τῶν στρατιωτικῶν ἱερέων.

Σαράντα πέντε (45) περίπου στρατιωτικοί ἱερεῖς ὑπηρέτησαν στόν πόλεμο τοῦ '40, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 21 ἀναδείχθηκαν, κατοπινά, ἱεράρχες.

Στή χορεία τῶν στρατιωτικῶν ἱερέων τοῦ '40 ὑπῆρχαν δύο ξεχωριστές περιπτώσεις, οἱ ὁποῖες ἐνσάρκωναν τήν παράδοση τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ-Ὀρθόδοξου Κλήρου στους δίκαιους καί ἱερούς, ὑπέρ ἐλευθερίας καί ἀνεξαρτησίας, ἀγῶνες τοῦ Ἔθνους. Ἐχοντας συμμετάσχει καί οἱ δύο σ' ὅλους σχεδόν τούς ἐθνικούς ἀγῶνες, ἀπό τό 1912 μέχρι καί τήν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδας τό 1944, ὑποστασιοποιούσαν τήν κενωτική διακονία τοῦ ἑλληνικοῦ ὀρθόδοξου Κλήρου ὑπέρ τοῦ Ἔθνους. Πρόκειται γιά τόν τότε Μητροπολίτη Καρυστίας Παντελεήμονα Φωστίνη (1888-1962) (μετέπειτα Μητροπολίτη Χίου), καί γιά τόν τότε ἱερέα τοῦ Στόλου, Ἀρχιμ. Διονύσιο Παπανικολόπουλο (μετέπειτα Μητροπολίτη Ἐδέσσης & Πέλλης).

Ὁ μὲν πρῶτος -ἄν καί Μητροπολίτης- μετέβη στήν πρώτη γραμμή τοῦ μετώπου, καί διασχίζοντας τό μέτωπο ἀπό ἄκρη σέ ἄκρη, τέλεσε ἀλλεπάλληλες Λειτουργίες, σέ κάθε σημεῖο τῆς γραμμῆς πυρός. Ἄφησε τό μέτωπο καί ἐπέστρεψε στή Μητρόπολή του, μόνον ὅταν αὐτό κατέρρευσε.

Ἦδη, λίγο μετὰ ἀπό τήν κήρυξη τοῦ πολέμου, ὁ Παντελεήμων εἶχε δημοσιεύσει ἕνα γεμάτο πατριωτικό ἐνθουσιασμό ἄρθρο, μέ

τόν χαρακτηριστικό τίτλο «Νῦν ὑπέρ πάντων Ἄγῶν».

Μπορεῖ νά φανταστῆ κανεῖς τί ρίγη συγκίνησης προκαλοῦσε στους ἄνδρες στό μέτωπο τό πέρασμα τοῦ Καρυστίας, μέ δεδομένη τή μεγαλειώδη συμμετοχή του σέ προηγούμενους ἐθνικούς ἀγῶνες.

Συμμετεῖχε, ἐν πρῶτοις, στους νικηφόρους Βαλκανικούς Πολέμους τοῦ 1912, στήν ἀρχή ὡς Διάκονος καί στή συνέχεια ὡς Πρεσβύτερος.

Κατά τή διάρκεια τοῦ Α' Παγκοσμίου πολέμου, ἀκολουθεῖ καί πάλι τόν Ἑλληνικό στρατό, φθάνοντας μέχρι τήν Ὀδησσό καί τήν Οὐκρανία. Ἡ Ἐκκλησία, ἐπιβραβεύουσα τήν πολυσιχιδή δράση του καί τήν ὑποδειγματική αὐταπάρνησή του, τόν ἀνέδειξε Μητροπολίτη Καρυστίας & Σκύρου.

Ἀλλά καί μετὰ τόν ἀγῶνα τοῦ '40, κατά τήν περίοδο τῆς Κατοχῆς, προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες στόν ἀντιστασιακό ἀγῶνα. Εἶναι ἡ ψυχή τῆς ἀντιστασιακῆς ὀργάνωσης «Μίδας», μέ τό θρυλικό ψευδώνυμο «Παπούς». Ἀπό τή βάση «Πλατάνι» φυγαδεύει πολλούς ἀγωνιστές γιά τή Μέση Ἀνατολή μέ ἀγγλικά ὑποβρύχια. Κινδυνεύοντας καί ὁ ἴδιος νά συλληφθεῖ, διαφεύγει μέ ὑποβρύχιο στή Μέση Ἀνατολή. Ἐκεῖ, ἀναλαμβάνει ἐπίσημα τή διεύθυνση τῆς Ἱεροσκευτικῆς Ὑπηρεσίας τῶν Ἑλληνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καί συνεχίζει τήν ἐθνική του προσφορά μέ ἥρωισμό.

Παράλληλη πορεία πρὸς τόν Παντελεήμονα Φωστίνη εἶχε καί ὁ Διονύσιος Παπανικολόπουλος. Κατά τόν Ἑλληνοϊταλικό Πόλεμο, ὑπρέτησε ὡς ἱερέας τοῦ δοξασμένου θωρηκτοῦ «Ἀβέρωφ». Γιά ἕνα ἐξάμηνο ἱερουργεῖ, κηρύττει, ἐμψυχώνει. Μέ τήν ἔναρξη τῆς Γερμανικῆς εἰσβολῆς, ὁ «Ἀβέρωφ» κινδυνεύει νά παραδοθεῖ στόν βάρβαρο εἰσβολέα, ἀλλά, κατόπιν ρηξικέλευθης ἠγετικής πρωτοβουλίας τοῦ Διονυσίου, τό ἱστορικό πλοῖο σώζεται στήν Ἀλεξάνδρεια. Στή Μέση Ἀνατολή πλέον καί γιά μία τετραετία, συνεχίζει ὁ Διονύσιος τό πνευματικό του ἔργο ἐπὶ τοῦ πλοίου. Προάγεται σέ Ἀντιπλοίαρχο, βαθμός πού ἰδρύθηκε ἐπίτηδες γι' αὐτόν καί τοῦ ἀπονέμεται τό μετάλλιο ἀγῶνος τῆς Μ. Ἀνατολῆς.

ρέων στούς 'Αγῶνες του 'Εθνους

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΚΟΥΡΑΚΛΗ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΙΕΡΕΩΝ Γ.Ε.Σ.

Όπως ο Παντελεήμων, έτσι και ο Διονύσιος συμμετείχε στούς εθνικούς αγῶνες από τό 1912 καί έντεῦθεν. Στούς Βαλκανικούς Πολέμους ἦταν ὁ 3ος ἱερέας τοῦ 9ου Συντάγματος Καλαμάτας. Κατά τή μάχη τοῦ Κιλκίς, ἄν καί τραυματίστηκε ἀπό θραῦσμα ὀβίδας στό κεφάλι, δέν θέλησε νά ἀποσυρθεῖ στά μετόπισθεν, ἀλλά συνέχισε νά συνοδεύει στό πεδίο τῆς μάχης τούς συναγωνιστές του. Ἡ Πολιτεία, ἀναγνωρίζοντας τίς ὑπηρεσίες του, τοῦ ἀπένευσε τόν Ἄργυρό Σταυρό τοῦ Σωτήρος καί τά δύο μετάλλια τῶν Βαλκανικῶν Πολέμων. Στόν Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, τοποθετήθηκε ὡς ἱερέας στό 9ο καί 36ο Σύνταγμα Καλαμάτας. Ἐλαβε μέρος σέ ὅλες τίς μάχες τοῦ Μακεδονικοῦ μετώπου. Τιμήθηκε μέ τόν Πολεμικό Σταυρό, μέ τό μετάλλιο στρατιωτικῆς ἀξίας Β΄ Τάξεως, μέ τόν Ἀγγλικό Πολεμικό Σταυρό, μέ τόν Πεντάκτινο Γαλλικό Σταυρό καί τό Σερβικό μετάλλιο ἐξαιρέτων πράξεων τοῦ ἐθνικοῦ ἥρωα τῶν Σέρβων Milos Obilits. Μέ τή λήξη τοῦ 1919, στάλθηκε ὡς ἱερέας τῆς ΧΙ Μεραρχίας Μαγνησίας στή Μικρά Ἀσία. Στή μάχη τῆς Κοβαλλίτσας, τραυματίστηκε βαριά, μέ διαμπερές τραῦμα στό στήθος. Νοσηλεύθηκε στό Ἀγγλικό Νοσοκομεῖο γιά 75 ἡμέρες. Μετά τήν ἀποθεραπεία του, ἐπανῆλθε στή θέση του καί συνέχισε τό ἔργο του, ἐνῶ τοῦ ἀπονεμήθηκε καί ὁ Σταυρός πολεμικῆς ἀξίας.

Μετά τή Μικρασιατική Ἐκστρατεία (Αὔγουστος τοῦ 1922), μετατέθηκε στό Ναυτικό, σέ ἡλικία 34 ἐτῶν, καί τοποθετήθηκε στό Κεντρικό Προγυμναστήριο τοῦ Πόρου. Τοῦ ἀπονεμήθηκε τό μετάλλιο Στρατιωτικῆς ἀξίας Β΄ Τάξεως καί ὁ Χρυσός Σταυρός τοῦ Τάγματος Γεωργίου τοῦ Α΄. Στίς 9 Ὀκτωβρίου 1944 ἐκλέχτηκε Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὀρους & Ἀρδαμερίου.

Οἱ δύο προαναφερθεῖσες περιπτώσεις – τίς ὁποῖες συνοπτικά παρουσιάσαμε – εἶναι ἀποκαλυπτικές τῶν ἰδιαίτερων ἐθνικῶν ὑπηρεσιῶν, τίς ὁποῖες διαχρονικά ἔχει προσφέρει ὁ Ἑλληνικός ὀρθόδοξος Κλῆρος στό Ἑλληνικό Ἔθνος, ὅταν ἔκτακτες καταστάσεις τό ἀπαιτοῦσαν. Μιά συμβολή πού ἀπέρρεε ἀβίαστα καί φυσικά ἀπό τήν ἀκατάλυτη ὑπαρξιακή-πνευματική σχέση ἀνάμεσα στόν Ἑλληνικό Ὀρθόδοξο Κλῆρο καί στά πνευματικά του τέκνα, τούς ὀρθόδοξους Ἑλληνες.

Βιβλιοπαρουσίαση

ΠΕΜΠΤΗ ΕΝΤΟΛΗ

«Τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου...»

Μερόπης Ν. Σπυροπούλου

«Εἶναι, ὅμως, ἐνδειξη εὐλογημένης ὠριμότητας τό νά ὑπάρχει πάντα στή στάση τους, ἀπέναντι στους γονεῖς, ὁ σεβασμός ἐκεῖνος πού, ὡς πρωταρχικό καί θεμελιώδες συστατικό, ἐνυπάρχει μέσα στήν ἴδια τήν πρώτη λέξη τῆς 5ης Ἐντολῆς: «Τίμα...».

«Νά θυμίσω ἀκόμα ὅτι, ἀπό τήν στιγμή πού κάποιος γίνεται γονιός, δέν ἔχει, σ' αὐτήν του τήν ιδιότητα..., οὔτε ἀργίες, οὔτε διακοπές, οὔτε ἀδειες ἄνευ ἀποδοχῶν, οὔτε ἀπεργίες».

Τά ἀνωτέρω εἶναι δύο ἐνδεικτικά ἀποσπάσματα ἀπό τό νέο βιβλίο-προσφορά τῆς κ. Μερόπης Ν. Σπυροπούλου «5η ἐντολή-Τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου...», ἕνα πόνημα πού ἔρχεται νά προσθέσει πλῆθος ἄλλων στοιχείων καί σκέψεων τῆς Συγγραφέως στά ὅσα μᾶς πρόσφερε μέ τό βιβλίο της «Οἰκογένεια: ὄρα μηδέν».

Θά μπορούσε κανεῖς νά πῆ ὅτι πολλά ἀπ' αὐτά πού ἀναφέρει ἡ Συγγραφέας τοῦ εἶναι γνωστά. Naί, χωρίς ἀμφιβολία. Ποιά εἶναι, ὅμως, ἡ διαφορά;

Ἀλήθειες, ιδέες, σκέψεις, γιά κάθε τομέα τοῦ κοινωνικοῦ μας βίου, καί ἐιδικά γιά τήν οἰκογένεια, μπορούμε νά βροῦμε πάμπολλες. Τό ζητούμενο εἶναι νά μή ἀποτελοῦν ἀπλῶς καί μόνον ἐπισημονικές προσεγγίσεις. Ἡ κ. Σπυροπούλου μᾶς λέει ξεκάθαρα πῶς ἐργάστηκε. «Τά κείμενα πού ἀκολουθοῦν δέν ἔχουν κάποια ἀμυγῶς θεολογική ἢ ἐπισημονική ὑπόσταση... Ἀποτελοῦν, ἀπλῶς καί μόνο, μία κατάθεση ἐμπειριῶν καί γνώσεων, πού μέ τά χρόνια ἀποκόμισα...». Κι ὅταν κανεῖς ρίξει μία ἀπλή ματιά στήν ἐπισημονική, κοινωνική καί ἐκπαιδευτική διαδρομή τῆς Συγγραφέως, μπορεί νά καταλάβει γιά ποιά διαφορά μιλοῦμε.

Πέρα ἀπό τήν οὐσία τους, τά κείμενα τῆς κ. Σπυροπούλου σκλαβώνουν, στήν κυριολεξία, μέ τό ἐκφραστικό τους ὕφος, τόν ἀναγνώστη. Δέν σέ ἀφήνουν νά τά ἀφήσεις στή μέση. Γι' αὐτό καί ἡ προσφορά της εἶναι ἀνεκτίμητη.

ΧΡΙΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Τό βιβλίο κυκλοφορεῖ ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ», σέ ὅλα τά χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα καί στό βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ».

Ἡ ἐθνική-ἀντιστασιακή στάση τῶν Ἀρχιεπ

Πολλά λέγονται ἐνῶ ἐλάχιστα δημοσιεύονται γιὰ τὴν στάση τῆς Διοικούσας (Ἐκκλησίας) Ἐκκλησίας στὰ μεγάλα γεγονότα τῆς νεώτερης καὶ σύγχρονης ἐθνικῆς μας ἱστορίας. Ὅπως σέ τόσα ἄλλα ἐθνικά ζητήματα, ἔτσι καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ θυσιάζεται ἡ ἱστορική (ἄρα τεκμηριωμένη) ἀλήθεια στὸν βωμὸ τῆς (μικρο)πολιτικῆς σκοπιμότητας.

«Ἐνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά τῶν βαλκανικῶν ἐθνῶν, τὸ θρησκευμα, εἶχε ἰδιαίτερη βαρύτητα... (γιὰ τὸ λόγο αὐτό) ἀναπτύχθηκαν στενοὶ δεσμοὶ μεταξύ Ἐκκλησίας καὶ Ἔθνους». ¹ Σ' ὅλες τὶς κρίσιμες περιόδους τοῦ Ἔθνους, ἡ Ἐκκλησία ὡς Ἐθναρχία ² ὑπῆρξε τὸ ἀσφαλές σημεῖο ἀναφορᾶς γιὰ τὸν ἑλληνισμό. «Μὲ τὴν κήρυξη τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τὴ φασιστικὴ Ἰταλία στὶς 28 Ὀκτωβρίου 1940, ἡ Ἐκκλησία ἐγκαταλείπει τὸ συννηθισμένο πνευματικὸ πρῶτο καὶ συστρατεύεται στὸν παλλαϊκὸ ἀγῶνα. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χρυσάνθος θυμᾶται ἠρωικές στιγμὲς τῆς ζωῆς του στὸν Πόντο καὶ μὲ ἐγκύκλιό του ἐμψυχώνει τοὺς στρατευμένους Ἕλληνες καὶ τοὺς καλεῖ νὰ ἀγωνιστοῦν καὶ νὰ θυσιάστον γιὰ τὴν πατρίδα πού κινδυνεύει». ³

Τὴν κατάρρευση τοῦ Μετώπου (Ἀπρίλιος 1941) ἀκολούθησε ἕνα νέο βροντερό «ΟΧΙ» ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χρυσάνθο (Φιλίππιδη, 1938-1941), ὁ ὁποῖος ἀρνήθηκε νὰ συμμετάσχει στὴ συμβολικὴ παράδοση τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, δηλώνοντας ὅτι: «Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν παραδίδει τὴν πρωτεύουσα τῆς πατρίδος του εἰς οὐδένα ξένον. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας ἕνα καθῆκον ἔχει: νὰ φροντίσει διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς». ⁴ Ἀλλὰ καὶ στὸν Γερμανὸ στρατάρχη τῶν κατοχικῶν δυνάμεων στὴν Ἑλλάδα Georg Stumme, τὸν ὁποῖο ἐδέχθη ὡς ἐπισκέπτη στὴν Ἀρχιεπισκοπή, ἐπέδειξε τὴν ἔντονη δυσφορία του γιὰ τὴν ὑπὸ τῶν ναζιστικῶν στρατευμάτων κατάληψη τῆς Ἑλλάδος. Ὅταν, μάλιστα, ὁ Γερμανὸς ἀνώτατος ἀξιωματικὸς τοῦ εἶπε: «Ὁ γερμανικὸς στρατὸς δὲν ἔφθασε μὲ ἐχθρικές διαθέσεις», ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χρυσάνθος τοῦ ἀπάντησε ἄφοβα καὶ αὐστηρᾶ: «Κύριε στρατάρχα, πρωτίστως ὁ στρατὸς σας εἰσέβαλε σὲ ἕναν τόπον τοῦ ὁποῖου ὁ λαὸς ἀγωνίσθηκε μὲ πραγματικὴ πίστη γιὰ τὴν ἐλευθερία του... καὶ ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ πιστεύει στὰ ἰδανικά του. Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία εὐρέθη πάντοτε στὸ πλευρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ στοὺς ἀγῶνες του... καὶ νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ λείψει νὰ πράξει τὸ καθῆκον της καὶ κατὰ τὴν κρίσιμη αὐτὴ περίσταση». ⁵

Ἡ ἐθνικὴ αὐτὴ (ἀντί)στάση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσάνθου ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ παυθεῖ ἀπὸ τὰ διοικητικὰ του καθήκοντα καὶ νὰ ἀντικατασταθεῖ, μόλις λίγες ἑβδομάδες μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς Γερμανο-ἰταλικῆς Κατοχῆς, ἀπὸ τὸν ἀπὸ Κορίνθου ἀρχιεπίσκοπο Δαμασκηνὸ (Παπανδρέου, Ἰούλιος 1941-1949). Ὁ σχολάζων ἀρχιεπίσκοπος Χρυσάνθος ἔκτοτε καὶ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς κατοχῆς (μέχρι τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1944) ἰδιώτευσεν, χωρὶς νὰ σταματήσει νὰ ἐνισχύει κάθε πατριωτικὴ δράση.

Παρ' ὅλη τὴν τραγικὴ πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ κατάσταση στὴν Ἑλλάδα (Κατοχή), διαμορφώθηκε ἕνας ἐσωτερικὸς δικασμὸς («Ἀρχιεπισκοπικὸ ζήτημα») στοὺς κόλπους τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μὲ τοὺς δύο ἀρχιεπισκόπους τῆς περιόδου, ὡς κυρίους ἐκπροσώπους δύο θεωρήσεων. Ἡ πολιτικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ «ἐξέφρασε τὴ σύγκρουση ἀνάμεσα σὲ δύο τάσεις γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία τῆς νέας πολιτικῆς κατάστασης στὴν κατεχόμενη Ἑλλάδα». ⁶ Οἱ δύο ἀρχιεπίσκοποι ἐκπροσωποῦσαν «δύο ἀντιλήψεις γιὰ τὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Κράτους». ⁷ Ὁ Χρυσάνθος πρὶο συντηρητικὸς, ἐνῶ ὁ Δαμασκηνὸς πρὶο φιλελεύθερος. Ὁ πρῶτος (φιλο)βασιλικὸς, ὁ δεύτερος (φιλο)βενιζελικὸς. «Ἡ γραμμὴ τοῦ Χρυσάνθου ὡς ἀρχιεπισκόπου... ἦταν ἡ πολιτικὴ τῆς ἀνυπακοῆς καὶ τῆς ἀρνήσεως τῆς συνεργασίας... Ἡ γραμμὴ τοῦ Δαμασκηνοῦ ἦταν ἡ πολιτικὴ τῆς παθητικῆς συνεργασίας στὸ πλαίσιο τῆς ἀναγκαστικῆς ρεαλιστικῆς προσαρμογῆς». ⁸

Σχεδὸν ὀλόκληρη τὴν περίοδο τῆς Κατοχῆς (1941-44) Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διετέλεσε ὁ Δαμασκηνὸς, ὁ ὁποῖος ἐπανεπιλημμένα ἀνέδειξε τὸ μέγεθος τῆς ψυχικῆς του δύναμης. Ἐτσι, ὅταν οἱ Γερμανοὶ ζήτησαν νὰ ἐπιστρατευτοῦν Ἕλληνες πολῖτες γιὰ νὰ σταλοῦν στὸ ρωσικὸ μέτωπο, ὁ Δαμασκηνὸς ἀντέδρασε σθεναρᾶ, προκειμένου νὰ ἀποφύγει ἡ χώρα τὴν ἐθνικὴ συμφορά. Εἶχε κατηγορήσει πολλές φορές ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τοὺς Γερμανοὺς κατακτητῆς. Ὅσες φορές πάλι ἡ γερμανικὴ διοίκηση ζητοῦσε κατάσταση μὲ ὀνόματα ὁμήρων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σημείωνε πρῶτο τὸ δικό του σπῆτικὴν κατάσταση, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ Γερμανοὶ νὰ ματαιώνουν τὴν ἐκτέλεση Ἑλλήνων ἀγωνιστῶν. ⁹ Ὁ Καθηγητὴς Π. Ἐνεπεκίδης ἔχει δημοσιεύσει ἐπίσημα ἀρχιερατικὰ τεκμήρια τῶν Γερμανικῶν Ἀρχῶν, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀναδεικνύεται, μεταξύ ἄλλων, ἡ καθοριστικὴ συμβολὴ τοῦ Δαμασκηνοῦ στὴ σωτηρία ἑκατοντάδων κα-

Μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κυρὸς Χρυσάνθος.

ταδιωκόμενων Ἑβραίων. Ἡ ἀντιστασιακὴ τῆς στάση δὲν ἦταν μόνο μυστικὴ, ἀλλὰ ἐκδηλωνόταν σὲ κάθε περίπτωση. Ἀξίζει νὰ σταθοῦμε σ' ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ κήρυγμά του κατὰ τὴν ἀκολουθία τῆς Ἀποκαθηλώσεως (Μ. Παρασκευὴ) τοῦ 1943:

«Σήμερον... ὁ καθένας μας φέρει τὸν σταυρὸ τῆς δοκιμασίας του. Ὁ καθένας μας προχωρεῖ μὲ βῆμα βραδύ πρὸς τὸ δικό του Γολγοθᾶ μέσα ἀπὸ πίκρες καὶ θλίψεις.

Ισκόπων Ἀθηνῶν στὴν Κατοχή (1941-44)

ΤΟΥ Δρ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Γ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ, ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΟΣ ΙΟΝΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Οἱ πάντες ὑφιστάμεθα δεινά καὶ στερήσεις καὶ λύπες πολλές. Καθημερινῶς πίνουμε τὸ ποτήριο τῆς ὀδύνης. Στὸ μέσον ὅμως τῆς μεγάλης δοκιμασίας ἀντλοῦμε παρηγορία καὶ ἀνακούφιση, ἐνθυμούμενοι καὶ παρακολουθοῦντες τὴν ἀγωνία τοῦ Λυτρωτοῦ μέχρι τῆς Ἀναστάσεώς του, ἡ ὁποία ἐπισφραγίζει τὴν νίκην του ἐπὶ τῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ σκοτούς. Παρηγορούμεθα καὶ ἐγκατεροῦμε. Ἐγκατεροῦμε καὶ ἐλπίζουμε. Ἐλπίζουμε καὶ πιστεύουμε. Πιστεύουμε στὴν ἡμέρα τῆς δικαίωσης, στὴν λαμπροφόρο ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, στὴν ἀπαλλαγὴ τῆς πατρίδος μας ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου. Πιστεύουμε στὴν μεγάλη πανήγυρι τῆς σωτηρίας. Διερχόμεθα σήμερα καὶ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τὴν τραγωδία τοῦ πάθους, μὲ μόνη τὴν προστασία τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ. Στερούμεθα καὶ σιωποῦμε. Ἀδικούμεθα καὶ ἐγκατεροῦμε. Δέν εἴμεθα κύριοι στὸν οἶκο μας καὶ ὑπομένουμε, εὐρισκόμενοι ὑπὸ τὸ πέλμα κατακτητῶν. Εὐτυχῶς, οὔτε ὁ πόνος, οὔτε οἱ στερήσεις κάμπουν τὸ θάρρος μας, οὔτε καὶ εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν γραμμὴ τοῦ καθήκοντός μας... Διότι δέν εἶναι δυνατόν, δέν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ διαψεύσουμε τὴν παράδοση τῶν αἰώνων, παράδοση ἐθνικὴ καὶ χριστιανικὴ, καὶ νὰ λιποψυχήσουμε στὸ μέσον τοῦ δρόμου. Ἀδελφοὶ Ἕλληνες, τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος... τὰ βαρεῖά καὶ σκοτεινά νέφη, πού καλύπτουν τὸν οὐρανὸ τῆς πατρίδος, συντόμως θὰ διαλυθοῦν καὶ θὰ διασκορπιστοῦν καὶ θὰ λάμψει πάλι ὁ ζωογόνος ἥλιος τῆς ἐλευθερίας».¹¹

Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς ἐθνικῆς-ἀντιστασιακῆς παρουσίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Δαμασκηνοῦ θὰ μπορούσε νὰ συνοψισθεῖ στὴν ἀκόλουθη φράση: ἀμέριστη μέριμνα γιὰ τὴ μαθητώσα νεολαία, τὰ ὀρφανά, τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς πεινασμένους, τοὺς ἐμπερίστατους, τοὺς ἄστεγους, τοὺς ἀνέργους, τοὺς αἰχμαλώτους... ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς μὴ ὀρθόδοξους, ὅπως οἱ Ἑβραῖοι. Οὐδεὶς ἀντικειμενικὸς ἱστορικὸς ἐρευνητὴς ἀμφισβητεῖ τὴν ἐθναρχικὴ στάση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Δαμασκηνοῦ, ἡ ὁποία τεκμηριώνεται ἀπὸ τὰ ἑλληνικά, γερμανικά καὶ βρετανικά σχετικὰ ἀρχεῖα.¹²

Μακαριὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κυρὸς Δαμασκηνός.

Τὸν Μάιο τοῦ 1944, ὅταν εἶχε ἀρχίσει ἡ κάμψη τῆς Γερμανίας, ἓνας ἀνώτερος Γερμανὸς ἀξιωματικὸς ἐπεσκέφθη στὴν οἰκία τοῦ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό, ὁ ὁποῖος τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ἦταν ἀσθενὴς καὶ κλινήρης. Ὁ ἀξιωματικὸς μετέφερε στὸν Ἀρχιεπίσκοπο τὴν ἐντολή τοῦ ἰδίου τοῦ Χίτλερ, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὄφειλαν νὰ τὸν «προστατεύσουν» μεταφέροντάς τον στὴ Γερμανία γιὰ ἀσφάλεια. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἂν καὶ ἀσθενὴς, ἀπάντησε ἀτάραχος καὶ μὲ αὐστηρὸ ὕφος: «Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, ἀλλὰ δέν πρόκειται ποτέ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πατρίδα μου ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Ἐάν ἐπιμένετε, μπορεῖτε νὰ μὲ μετακινήσετε, ἀλλὰ μόνον νεκρὸν».¹³

Ὡς πρώτη μορφή ἀντίστασης κατὰ τοῦ κατακτητῆ (ἐν προκειμένῳ τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Ἰταλῶν) ἐκλαμβάνεται ἡ μὴ ταύτιση μαζί τους. Οἱ δύο ἀρχιεπίσκοποι ὑπῆρξαν πρωτίστως καὶ κυρίως ὀρθόδοξοι ἱεράρχες, πιστοὶ στὴν ἱστορικὴ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση τῆς Ἑθναρχίας,¹⁴ σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ ἱεράρχης ὡς Ποιμένας δέν ἐγκαταλείπει τὸ ποίμνιό του. Ἡ πρώτη, λοιπόν, καὶ οὐσιαστικὴ ἀντίσταση, ἔγκειται στὸ γεγονός ὅτι παρέμειναν πιστοὶ

στὸ ὑψηλὸ καθῆκον τους, δίπλα στὸν λαὸ τους. Στὴν Ἱστορία ἔχουν δικαίωμα λόγου πρωτίστως οἱ παρόντες ὡς διαμορφωτές τῆς. Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Δαμασκηνοῦ ὡς ἀγγλόφιλου, προκειμένου νὰ δικαιολογηθεῖ ἡ ἀρνητικὴ στάση του ἔναντι τῶν Γερμανῶν, ἐπέχει δευτερεύουσα σημασία, ὅταν οἱ κατεξοχὴν ἀγγλόφιλοι πολιτικοὶ ἡγέτες τοῦ τόπου ἐγκατέλειψαν τὸν ἑλληνικὸ λαὸ, ἀντίθετα ἀπὸ τὸν παραμένοντα μέχρι τέλους Ἀρχιεπίσκοπο. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἡ ἐκκλησιαστικὴ πολιτικὴ τῶν δύο ἡγετῶν μπορεῖ νὰ ἐρμηνευθεῖ ὀρθὰ μέσα ἀπὸ τὸ πρίσμα τῆς παραδοσιακῆς Ἑθναρχικῆς στάσης τῶν ὀρθόδοξων ἱεραρχῶν. Οἱ δύο Ἀρχιεπίσκοποι σήκωσαν στοὺς ὤμους τους τὸ μαρτύριο τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καταθέτοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀδιάψευστη μαρτυρία ἀντίστασης.

Πέρα ἀπὸ τὶς προσωπικὲς ἀδυναμίες τῶν δύο ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν (Χρυσάνθου καὶ Δαμασκηνοῦ), οἱ ἐμβληματικὲς αὐτὲς μορφὲς ὑπῆρξαν τὰ πρόσωπα πού σέ ἀγαστή συνεργασία μὲ τὴν συντριπτικὴ πλειονοψηφία τῶν ὀρθόδοξων ἱεραρχῶν τῆς Ἑλλάδος, διέσωσαν τοὺς τραγικοὺς πολίτες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικράτειας. Διέσωσαν οὐσιαστικὰ τὶς ἔννοιες «Ἔθνος καὶ Κράτος», ἀφοῦ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία καὶ κατ' ἐπέκταση ὅλες οἱ ἀπορρέουσες ἀπ' αὐτὴν ἡγεσίες (στρατιωτικὴ, οἰκονομικὴ κ.ἄ.) εἶχαν (αὐτο)ἐξοριστεῖ. Τὸ σύγχρονο ἑλληνικὸ «Ἔθνος Κράτος», ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρος ὁ Οἰκουμενικὸς Ἑλληνισμὸς, ὀφείλουν πρωτίστως στὰ πανάξια πρόσωπα τῶν δύο Ἀρχιεπισκόπων τὴ σημερινή τους ὑπαρξή. ●

- David Close, *Ἑλλάδα. Ἐπίτομη Ἱστορία 1945-2004*, ἐπιμ.: Σπύρος Μαρκέτος, ἐκδ. Θύραθεν, Θεσσαλονίκη 2006, σ. 24.
- Βλ. π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ-Δημητρίου Μεταλληνοῦ, *Ἑθναρχία, Ὁ Ἑλληνισμὸς στὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία*, Παν/κές Ἐκδόσεις Ἀράκυνθος, Ἀθήνα 2015.
- Βλ. Γεωργίου Θ. Πρίντζιπα, *Ἐκκλησία καὶ Ἑλληνισμὸς ἀπὸ τὸ 1821 ἕως σήμερα*, Ἀθήνα 2005, ἐκδ. Προσκίνιο, σ. 105.
- Ἀρχιμ. Γερβασίου Παρασκευοπούλου, «Ὁ Χρυσάνθος καὶ ἡ «ὑποδοχὴ» τῶν Γερμανῶν», *Ἀνάπλασις* (1954), φ. 23, σ. 328 ἐξ. Πρβλ. Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Δ. Μαρμαρινοῦ, Δ/τοῦ Ἐθνοσ. ΓΕΝ, «Ἡ στάση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσάνθου ἔναντι τῶν Γερμανῶν Κατακτητῶν», περ. *Στρατιωτικὴ Ἐπιθεώρηση* (2006), σ. 12-17 (http://www.e-istoria.com/25/by_2012%20%28119%29.html).
- Στὸ ἴδιο.
- Γρηγόριος Ψαλλίδας, *Συνεργασία καὶ Ἀνυπακοή. Ἡ πολιτικὴ τῆς ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Κατοχὴ (1941-1944)*, Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἑστίας», Ἀθήνα 2016, σ. 64.
- Στὸ ἴδιο, σ. 63.
- Στὸ ἴδιο, σ. 64 ἐπ.
- Βλ. Σίφη Γ. Κόλλια, *Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιβασιλεὺς Δαμασκηνός, ὁ ἀπὸ Κορινθίας. Μία ἀνεπανάληπτη ἐκκλησιαστικὴ Μορφή*, Ἐκδ. Ἱεράς Μονῆς Πετράκη, Ἀθήνα 1975, σ. 142 ἐξ.
- Π. Ἐνεπεκίδης, *Οἱ διωγμοὶ τῶν Ἑβραίων ἐν Ἑλλάδι (1941-1944)*, ἐκδ. Β. Παπαζήση, Ἀθήνα 1969.
- Χαράλαμπος Δ. Χαράλαμπόπουλου, *Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Δαμασκηνός Παπανδρέου (Ἀντιβασιλεὺς-Πρωθυπουργός (1891-1949))*, ἐκδ. Συλλόγου Δορβιτωτῶν Ναυπακτίας, ἀρ. 4, Ἀθήνα 1990, σ. 71 ἐπ.
- Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Διπλωματικὸ καὶ Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν (Ἑλλάδος), Bundesarchiv (Κρατικὸ Ἀρχεῖο τῆς Ὄμοσπ. Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας), Politisches Archiv des Auswartigen Amts (Πολιτικὸ Ἀρχεῖο Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Ὄμοσπ. Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας) καὶ τὰ Ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Μ. Βρετανίας (National Archives - Foreign Office) ἀντίστοιχα.
- Σίφη Γ. Κόλλια, ὀ.π.π., σ. 125 ἐξ.
- Π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ-Δημητρίου Μεταλληνοῦ, ὀ.π.π.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στό ἐπίκεν

Η Θεολογία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶναι τό κεντρικό θέμα τῶν Ἱερατικῶν Συνάξεων τοῦ νέου Ἱεραποστολικοῦ ἔτους στή Μητρόπολή μας. Ἐκλεκτοί εισηγητές ἀπό τόν Πανεπιστημιακό καί Ἐκκλησιαστικό κῶρο, καταθέτουν τόν πλοῦτο τῶν γνώσεων καί τῆς ἐμπειρίας τους, δίδοντας ἀφορμή γιά γόνιμο διάλογο καί προβληματισμό.

1η ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΗ (18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2016)

Ἡ 1η Σύναξη (18/10) ξεκίνησε μέ τόν Ἁγιασμό ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνατίο, ὁ ὁποῖος ἐκφώνησε τήν ἐναρκήρια ὁμιλία.

Ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι «κατά γενική ὁμολογία, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπῆρξε μία ἀπό τίς προσωπικότητες ἐκεῖνες, πού συνέβαλαν καίρια στήν πορεία τῆς παγκόσμιας Ἱστορίας. Χωρίς τόν Παῦλο, ὅλοι συμφωνοῦν πῶς ἀκόμη καί ὁ σημερινός κόσμος θά ἦταν διαφορετικός...».

Σέ ἄλλο σημεῖο παρατήρησε ὅτι «ὁ Ἅγιος Παῦλος ἔχει ἀπαντήσει ἐκτεταμένα ἢ περιεκτικά σέ ὅλες τίς αἰρέσεις, σέ ὅλα τά πνευματικά προβλήματα, στά διαχρονικότερα ἀνθρώπινα ἀδιέξοδα, στούς λεπτότερους λογισμούς τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, στίς πιό κρυφές ἀνατάσεις καί στίς πιό ἐπώδυνες πτώσεις τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς γνωρίζει. Ὅποιος ἀσχοληθεῖ μαζί του μέ

στοιχειώδη ἐπιμέλεια θά ἀναγνωρίσει ἕναν συγγενή του...».

Τελειώνοντας, ὑπογράμμισε ὅτι «οἱ καιροί μας χρειάζονται τόν Παῦλο. Τήν πίστη του, τόν ἀγῶνα του, τήν ἀνοχή του, τό ὄραμά του, τήν ἀγάπη του στόν Ἐσταυρωμένο, τήν ἀγάπη του στόν ἄνθρωπο, ἀδιακρίτως (Γαλ. 3, 28)...».

Ἀκολούθησε ἡ 1η εἰσήγηση ἀπό τόν Ἱεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας, Ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη, μέ θέμα «Εἰσαγωγή στό βίο καί στή διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου».

Ὁ π. Δανιὴλ ἐπεσήμανε ὅτι στόν Παῦλο συναντῶνται: «ἡ Ἐλευθερία τοῦ ἀτομικοῦ... Ἡ Ἐξουσία τῆς θυσίας... Τό Ἐγώ. Ὅχι τό δικό του ΕΓΩ, ἀλλά τό ΕΓΩ τοῦ Χριστοῦ...».

Ἀναφερόμενος στή διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου, ὁ ὁμιλητής σημείωσε ὅτι ἤθελε νά εἶναι ὑγιαίνουσα διδασκαλία (Α΄ Τιμ. 1,10), γιά τόν λόγο του, τόν ἤθελε γάλα ἀνόθευτο (Α΄ Κορ. 3,2), γιά τό Εὐαγγέλιο, ὅτι εἶναι ἡ μοναδική σωτήρια δύναμις. Γιά τή σωτηρία κήρυττε τή μοναδικότητά της, πού εἶναι ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γιά τήν οἰκουμενικότητα τοῦ κηρύγματος ὅτι ὁ Χριστός εἶναι «Σωτήρ πάντων ἀνθρώπων» (Α΄ Τιμ. 2,4). Ἄνοιξε τό Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας στά ἔθνη, μίλησε γιά τήν παγκοσμιοτητα τῆς χάριτος καί τῆς σωτηρίας. Παρουσίασε τήν ἐν Χριστῷ λύτρωση ὡς Δικαιοσύνη, Δικαίωση, Σωτηρία καί Ἀπολύτρωση, ἐνῶ ἀπό τίς βασικές διδασκαλίες του, πού ἔχει καί κοινωνικές καί ἀνθρωπιστικές διαστάσεις, εἶναι γιά τήν ἀλη-

θινή ἰσότητα, γιά τήν κατάργηση τῶν διακρίσεων».

Δεύτερος ὁμιλητής ἦταν ὁ Πρωτ. Γεώργιος Δορμπαράκης, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τό θέμα «Ἡ πρόληψη τῶν ἔσχατων μέσα ἀπό τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ π. Γεώργιος παρατήρησε ὅτι «στή χριστιανική ἐσχατολογία τά πράγματα ἀνατρέπονται ὀλοκληρωτικά: ὄχι τό παρελθόν, ἀλλά τό μέλλον εἶναι ἐκεῖνο πού καθορίζει τό παρελθόν, τά ἔσχατα μέ τήν παρουσία τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκεῖνα πού ρίχνουν ἰσχυρό φῶς στά γεγονότα τοῦ παρελθόντος... Ἡ κατανόηση αὐτή τῆς ἐσχατολογίας ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη συνεχίζεται καί στήν Καινή, μᾶλλον παίρνει μία νέα διάσταση, ἀφοῦ ἔκτοτε ὁ χρόνος θεωρήθηκε ὅτι ἔφθασε πιά στήν πληρότητά του στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ... Μέ τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεό, τά ἔσχατα εἶναι ἤδη ἐδῶ, εἶναι παρόντα... ὁ ἐρχομός τοῦ Χριστοῦ ἔφερε ἤδη τά ἔσχατα ὡς παρόντα, ὁ ἴδιος ὅμως «καί πάλιν ἔρχεται μετὰ δόξης κρῖνας ζῶντας καί νεκρούς». Ἐσχατα, λοιπόν, μέ τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ὡς προφητεία καί ἐκπλήρωση, ἔσχατα μέ τήν προσδοκία καί πάλι τῆς Δευτέρας Του Παρουσίας...».

Ἐπικεντρώνοντας στό θέμα του, ὁ ὁμιλητής τόνισε ὅτι «ἡ ἐσχατολογία κατεξοχὴν φανερώνεται στή Θεία Εὐχαριστία. Διότι ἡ ἐσχατολογία εἶναι ὁ ἐρχομός τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὁ Χριστός πού ἦλθε καί ταυτοχρόνως ἔρχεται, καί αὐτό τό βιώνουμε στό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἐκεῖ, ὅπως σημειώνει καί πάλι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τρῶμε καί πίνουμε τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Κυρίου, μετέχοντας ἐπομένως καί ἐμεῖς στόν Μυστικό Δεῖπνο Του, καί ταυτοχρόνως μετέχοντας σ' αὐτόν ἔχουμε στραμμένα τά μάτια τῆς ψυχῆς μας στόν καί πάλι ἐρχόμενο Κύριο...».

2η ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΗ (15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016)

Ἡ ὑπέρβαση τῆς ξενοφοβίας στή θεολογία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου

Στίς 15/11 πραγματοποιήθηκε ἡ Β΄ Γενική Ἱερατική Σύναξη. Πρῶτος ὁμιλητής ἦταν ὁ Ὁμότιμος Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Βασίλειος Γιούλτσης, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τό θέμα «Ὁ «Ἄλλος» ὡς «Πλησίον». Ἡ ὑπέρβαση τῆς ξενοφοβίας στή Θεολογία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου».

Ὁ κ. Καθηγητής ἐπεσήμανε ὅτι στό Δίκαιο καί στήν Ψυχολογία ὁ «ξένος» ἀποστασιοποιεῖται ἀντικειμενικά ἀπό τό «ἐγώ» ἢ τό «ἐμεῖς» καί ἐκτιμᾶται ψυχρά, μέ πρόθεση τοποθέτησης «μακράν». Στήν Ἠθική «μικραίνουν οἱ ἀποστάσεις καί ὁ «ἄλλος» τοποθετεῖται «ἐγγύς», ἐνῶ στή Θεολογία μπορεῖ νά γίνει καί «πλησίον»... Στήν κατεύθυνση αὐτή κινεῖται ἡ βιβλική θεολογία, πού σχετικοποιεῖ τήν ἀπόσταση ἀπό τόν «ἄλλον» καί εἰσάγει, ἀντί τῆς τοπικῆς-φυλετικῆς ἀπόστασης, τήν τροπική ἐγγύτητα τοῦ «πλησίον». Προφανῶς, ὡς τότε, ἀκόμη καί στήν ἰουδαϊκή παράδοση, ὁ «ἄλλος», μέ τή σημασία τῆς θρησκευτικῆς καί ἐθνοφυλετικῆς ἑτερότητας, ἀντιμετωπιζόταν ὡς «ξένος». Μιλώντας γιά τήν Ἰουδαϊκή προσέγγιση στήν πρό Χριστοῦ ἐποχή, τόνισε ὅτι «τότε ἡ κλειστότητα τῆς θρησκευτικῆς ἀποκλειστικότητας τῆς Συναγωγῆς λειτούργησε μέ ἀνάμεικτα συναισθήματα, ὅπου, ἄλλοτε ὁ φόβος τῶν «ἔξωθεν» εἰδωλολατρικῶν ἐπιδράσεων καί ἄλλοτε ἡ «ἐθνοκεντρική» πεποίθηση «περί περιουσίου λαοῦ», ἀπάθησαν τήν ἐννοια τοῦ «ἄλλου»... Ὁ φόβος τοῦ «ξένου» ἦταν καί ἐξακολουθεῖ νά εἶναι μία ἀσαφής συναισθηματική ψυχρότητα μέ ἀντικειμενικά ἀπροσδιόριστα ὅρια. (Σήμερα ὁ ἴδιος φόβος ἀρνεῖται στά προσφυγόπουλα τό δικαίωμα νά μάθουν γράμματα). Ὁ ὅρος «ξενοφοβία» περιέχει κατ' ἀρχήν ἕνα σύνολο ἀντιδράσεων μέ συγκεκριμένες προκαταλήψεις γιά τόν φυλετικά ξένο. Ἡ ξενοφοβία εἶναι συνήθως ἐπιφύλαξη μπροστά στόν ἄγνωστο. Εἶναι κοινωνικό παράγωγο τοῦ ζωϊκοῦ ἐνστικτοῦ τῆς αὐτοσυντήρησης...».

Ὁ κ. Γιούλτσης ἀναφέρθηκε στίς προεκτάσεις τῆς ξενοφοβίας,

τρο τῶν Ἱερατικῶν μας Συνάξεων

ὅπως εἶναι τό φαινόμενο τῆς «ἐθνοφοβίας» καί τοῦ «ἐθνοφυλετισμοῦ», «στό πλαίσιο τοῦ ὁποῖου «δέν ὑπάρχει ὁ «ἄλλος»... Σήμερα, γιά νά ὑπάρξει «ἄλλος» πρέπει νά εἶναι ἀντίπαλος. Καί ἄν λείπει ὁ ἀντίπαλος, ἀνακαλύπτουμε ἕναν καινούργιο. Χρεώνουμε σέ κάποιον μακρινό μας τήν ἀντιπαλότητα. Δέν εἶναι τυχαῖο τό γεγονός ὅτι μετά τήν κατάρρευση τοῦ Ὑπαρκτοῦ Σοσιαλισμοῦ, ἡ Δύση, πού ἔμεινε ὀρφανή ἀπό «βαρβάρους», χρειάστηκε νά ψάξει γιά «νέους βαρβάρους». Τελευταῖα, ἀνακάλυψε τό Ἰσλάμ. Τό ἔντυσε μέ μυθικά ἀποκρουστικά στοιχεῖα καί τό μετέβαλε σέ ἀπειλή, γιά νά σταθεῖ βιαστικά ἀλλά χωρίς λόγο ἀπέναντί του, σάν ὑπερασπιστής τῆς ἀνθρωπότητας μέ τήν υἰοθέτηση τῶν λεγόμενων «προληπτικῶν πολέμων». Στό βάθος τοῦ σχήματος ἐδράζεται μία ἰδιότυπη ὑπεροψία πού γεννᾷ περιφρόνηση ἐπιρρεπῆ στό μίσος. Στήν ἐξουθένωση τοῦ ἀντιπάλου οἱ ἰδεολογίες φρόντισαν νά δικαιώσουν σχεδόν ὅλα τά «μέσα».

Τέλος, ὁ ὁμιλητής παρουσίασε τόν Ἅπόστολο Παῦλο ὡς πρότυπο ἀναστροφῆς καί μεταλλαγῆς, ἀπό τό καθεστῶς τῆς ξενοφοβίας καί τοῦ μίσους, πού βίωσε, ὡς Σαῦλος, στήν κατάσταση τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον, πού ἔζησε καί δίδαξε ὡς Παῦλος. Πλέον, στήν Παύλεια Θεολογία ἀλλά καί σέ σύνολη τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας «ὁ ξένος, ὁ ἀλλοεθνής, ὁ ἀλλόφυλος κι αὐτός ὁ ἐχθρός ἔλκεται καί γίνεται ἀδελφός...».

Δεύτερος ὁμιλητής ἦταν ὁ κ. Ἡλίας Λιαμῆς, Δρ Θεολογίας, Καθηγητής Μουσικῆς, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τό θέμα «Φόβος καί ἐνοχή στήν Ὁρθόδοξη πνευματική ζωή καί ἡ σχετική προσέγγιση τοῦ Ἁποστόλου Παύλου».

Ὁ ὁμιλητής παρατήρησε ὅτι «ὁ φόβος καί ἡ ἐνοχή ἀποτελοῦν «σταθερούς ἐνοίκους» τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, τούς ὁποῖους, ὁ κάθε ἄνθρωπος καλεῖται νά διαχειριστεῖ, νά ἀντιμετωπίσει ἀλλά καί νά ἐκμεταλλευτεῖ... Ἐκ πρώτης ὄψεως, φόβος καί ἐνοχή ἀποτελοῦν συνέπειες τῆς πτώσης καί μάλιστα τιμωρητικές. Ὑπάρχει, ὅμως, κάτι πολύ βαθύτερο: Εἶναι ὁ φόβος νά ἀντικρίσουμε γυμνό τόν ἑαυτό μας, ἀδύναμο, ἀνεπαρκῆ, ἀποτυχημένο, ΘΝΗΤΟ... Κοντολογίς, ὁ φόβος ἀποτελεῖ φάρμακο κατά τῆς ἀναισθησίας καί ἡ ἐνοχή φάρμακο κατά τῆς ξεδιαντροπιᾶς. Χωρίς αὐτά τά δύο, ἡ ζωή τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου θά εἶχαν θεωρηθεῖ ἀπό τόν πεσμένο ἄνθρωπο καί ἀπό ὅλες τίς γενεές ὡς κατάσταση φυσιολογική καί ἀναπόφευκτη...».

Ἀκολουθῶς, ὁ κ. Λιαμῆς παρουσίασε πῶς ἀντιλαμβάνονται τίς ἔννοιες αὐτές ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή Διαθήκη: «Ἡ Παλαιά Διαθήκη, μέσω τοῦ φόβου καί τῆς ἐνοχῆς, χάραξε τά ὅρια ἀνάμεσα στό ἀρεστό καί μή ἀρεστό στόν Θεό καί προσδιόρισε τούς ὅρους τῆς συνύπαρξης ἢ τῆς ἀποστασίας ἀπ' Αὐτόν. Αὐτός εἶναι ὁ Νόμος... Στήν Καινή Διαθήκη, ὅπου ὁ Χριστός μᾶς ἀποκαλύπτει σέ ὅλο τῆς τό μεγαλεῖο τήν ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης νά ξανασχετιστοῦμε μαζί Του, ὁ φόβος καί ἡ ἐνοχή παραμένουν. Δέν ἀφοροῦν, ὅμως, πλέον τήν παρακοή σέ διατάξεις καί ἐντολές, οὔτε τό ἐνδεχόμενο τῆς θείκης τιμωρίας. Ἀφορᾷ κάτι ἀπείρω φοβερότερο: Τόν ἀποχωρισμό ἀπό ἕναν Θεό γεμάτο ἀγάπη, ἕναν Θεό φίλο, ἕνα Θεό Πατέρα, Θεό ἀδελ-

φό, ἔτοιμο νά ἀναλάβει τίς συνέπειες τοῦ ἀνθρώπινου λάθους, νά δώσει νέα εὐκαιρία, νά συμπαρασταθεῖ. Τί μεγαλύτερη τιμωρία μπορεῖ νά ὑπάρξει ἀπό τήν ἀπώλεια ἑνός τέτοιου Θεοῦ; Στήν Καινή Διαθήκη, λοιπόν, καί ὁ φόβος καί ἡ ἐνοχή ἀποκαλύπτονται στίς πραγματικές τους διαστάσεις: Φόβος μή χαθεῖ ἡ σχέση μέ ἕνα τέτοιον Θεό.

Ἐνοχή ἀπό μία προδοσία. Προδοσία σχέσης μέ ἕνα Θεό πού τά ἔδωσε ὅλα κι ἐμεῖς δέν ἀνταποκρινόμαστε στό ἐλάχιστο...».

Ἐπικεντρώνοντας στήν Ὁρθόδοξη πνευματική ζωή, ὁ ὁμιλητής ἐπεσήμανε ὅτι αὐτή «στηρίζεται στή σχέση πιστοῦ-πνευματικοῦ... Πάνω στή σχέση αὐτή στηρίζεται ὁ κανόνας ἀλλά καί ἡ οικονομία. Κατά δεύτερον, ὁ φόβος καί ἡ ἀνταμοιβή παραμένουν ὡς δρόμοι σωτηρίας. Ἡ γνήσια, ὅμως, πνευματική ζωή πρέπει διαρκῶς νά τείνει στήν ἐνεργοποίηση τῆς ἀνθρώπινης φιλοτιμίας, ὡς καθοριστικοῦ παράγοντα ἀποκατάστασης σχέσης μέ τόν Θεό, ὅπως Αὐτός τήν θέλει καί ὄχι ὅπως ἐμεῖς τήν φανταζόμαστε. Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ὁ ἐγκλωβισμός στό πνεῦμα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης... Ὁ Ἅπόστολος τῶν Ἐθνῶν εἶναι ὁ κατ' ἐξοχήν πολέμιος τῆς Παλαιοδιαθηκῆς ἐνοχῆς, τῆς προερχόμενης ἀπό τόν Νόμο. Αὐτός, ὁ εὐεργετημένος καί συγχωρεμένος διώκτης, αὐτός, ὁ εὐγνώμων κήρυκας τῆς χάριτος καί τῆς Ἀγάπης, αὐτός, πού ἀπαλλάσσει τόν ἄνθρωπο ἀπό τό βάρος τῆς ἐνοχῆς καί τόν καλεῖ σέ σχέση υἰοθεσίας καί συγκληρονομίας...».

Ὁ κ. Λιαμῆς ὀλοκλήρωσε μέ τά ἐξῆς: «Ὁ εὐγνώμων ἄνθρωπος, ὁ ὑποχρεωμένος στόν Θεό ἄνθρωπος, ὁ μιμητής τοῦ Παύλου καί κατ' οὐσίαν μιμητής Χριστοῦ (Α' Κορ. 11, 1), δέν κρίνει, δέν περιχαρακώνεται, δέν παραδίδει τήν εὐθύνη του, δέν χάνει τήν ταυτότητά του, δέν ἀπεχθάνεται τούς ἁμαρτωλούς, δέν θεοποιεῖ τόν ἐξομολόγο του. Ἀντίθετα, σκορπᾷ στόν κόσμο ἔλεος, αἰσθάνεται ἕνας ἀπό αὐτούς τούς ἁμαρτωλούς, ἁμαρτωλός καί ὁ ἴδιος πού ὅμως ἐλεήθηκε κατά τρόπο παράλογο, ὑπέροχο καί πέραν πάσης ἀνθρώπινης δικαιοσύνης...».

Ἀκολούθησε συζήτηση ἐπί τῶν εἰσηγήσεων καί ἡ σύνοψη τῶν συμπερασμάτων ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο. •

ΠΑΙΔΗΣΕΙΣ...

ΣΕ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Τόν Ἁγιασμό ἐνάρξεως λειτουργίας τοῦ Φροντιστηρίου Λειτουργικῆς Γλώσσας, γιά τό νέο Ἱεραποστολικό ἔτος, τέλεσε (17/10) στόν Ἱερό Ναό Ἁγίων Θεοδώρων Βόλου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἱγνάτιος. Πρόκειται γιά μία ποιμαντική πρωτοβουλία τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, πού ἀποσκοπεῖ στήν

προσοικείωση τοῦ λαοῦ μας μέ τήν γλώσσα τῆς Θείας Λατρείας καί τῶν Ἁγιογραφικῶν κειμένων. Ὑπεύθυν τοῦ Φροντιστηρίου εἶναι Μοναχή Λαυρεντία, φιλόλογος, ἀδελφή τῆς

Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Λαυρεντίου Πηλίου, ἡ ὁποία κάθε Δευτέρα, 8-9 μ.μ., θά ἀναπτύσσει καί θά ἐξηγεῖ τά Παλαιοδιαθηκικά ἀναγνώσματα τῶν Μεγάλων Ἑσπερινῶν τοῦ ἔτους. Στήν ὁμιλία του πρὸς τοὺς συμμετέχοντες ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι «ἡ Ἐκκλησία κρατᾷ τή γλώσσα τῶν κειμένων. Ἐπιτρέψτε μου, ὅμως, κάποιες φορές νά λειτουργῶ ποιμαντικά. Ὡς Ἐπίσκοπος ἔχω εὐθύνη νά μιλήσω στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Ὁφείλω νά ρίξω τό δίχτυ καί πιο μακριά, ἐκεῖ πού κανεῖς δέν ἐλπίζει, σέ ἀνθρώπους πού περιμένουν ἀπό ἐμᾶς τό ἐλάχιστο, πού μπορεῖ, ὅμως, νά γίνει ἀφορμή νά ζαναβροῦν τήν πίστη καί νά βάλουν τόν Χριστό στή ζωή τους. Εἴμαστε Ἱεραπόστολοι, γι' αὐτό δέν πρέπει νά νιώσουμε ποτέ αὐτάρκειες».

ΛΑΜΠΡΟΣ Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Μέ λαμπρότητα καί ἱεροπρέπεια ἡ Τοπική μας Ἐκκλησία τίμησε τήν μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου. Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἱγνάτιος χοροστάτησε στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Δημητρίου Ἀλμυροῦ, παρουσία ἐκπροσώπων τῶν Πολιτικῶν, Στρατιωτικῶν καί Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν καί μεγάλου πλῆθους πιστῶν. Στή διάρκεια τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὁ κ. Ἱγνάτιος τέλεσε τήν Χειροθεσία δύο νέων Ἀναγνώστων καί ἀναφέρθηκε στό ποιμαντικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας στά παιδιά πού διακονοῦν στό Ἱερό Βῆμα κατά τή Θεία Λατρεία, ἕνα ἔργο πού ἐπιτελοῦσε καί ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ἀναλαμβάνοντας τήν πνευματική καθοδήγηση τῶν νέων τῆς τότε Θεσσαλονίκης. «Τό ἔργο του αὐτό», τόνισε ὁ Σεβασμιώτατος, «ἔγινε ἀφορμή νά συλληφθεῖ καί νά φυλακιστεῖ, νά ὑποστῆ τήν τρομοκρατία τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας». Σέ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του ὁ κ. Ἱγνάτιος ἀναφέρθηκε στό αἷμα τῶν σύγχρονων Χριστιανῶν, πού κύνεται σέ κάποια μέρη τοῦ κόσμου. «Στήν πατρίδα μας μπορεῖ νά μή χρειάζεται τό μαρτύριο τοῦ αἵματος, ἀλλά χρειάζεται ἡ μαρτυρία τῆς ἀλήθειας, γιατί κάποιοι, πού ἔχουν στά χέρια τους τήν κοσμική ἐξουσία, πρὸς καιρόν, νομίζουν πὼς μποροῦν νά ἐπιβάλουν τήν διατάραξη σχέσεων αἰῶνων, νά φέρουν τή δική τους ἀποψη περί τῆς Ἐκκλησίας, σέ τούτη τήν πατρίδα τῶν ἡρώων καί τῶν Μαρτύρων. Ὅσοι μεθοῦν ἀπό τήν ἐξουσία κάνουν τήν πραγματικότητα κι αὐτός εἶναι μέγας κίνδυνος. Ὅσοι νομίζουν ὅτι μποροῦν νά ἐφαρμόσουν ὅσα ἄλλοι προσπάθησαν πρὶν 70 καί 80 χρόνια καί ἀπέτυχαν, εἶναι ἐκτός πραγματικότητας. Κι ὅταν αὐτό συμβαίνει καί διακυβεύεται ἡ ἐνοποιός δύναμη τοῦ λαοῦ μας, πού εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη πίστη μας, προσβάλλεται ἡ ἱστορία καί τό μέλλον τῆς πατρίδας μας. Ἐλπίζω ἡ σωφροσύνη νά ἐπικρατήσει καί θά πορευτοῦμε μέ εἰρήνη καί ἐνόπτια, ὅπως πρέπει τούτες τίς κρίσιμες ὥρες...». Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς ὁ Σεβασμιώτατος λειτούργησε στόν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό Ἁγίου Δημητρίου Βόλου, μέ τή συμμετοχή πλῆθους εὐσεβοῦς λαοῦ. Τόν Θεῖο Λόγο κήρυξε ὁ Ἀρχιμ. Μάξιμος Παπαϊωάννου, Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ ΜΑΣ

Στίς Ἱερές Μητροπόλεις Κασσανδρείας, Νέας Κρήνης & Καλαμαριάς καί Θεσσαλονίκης βρέθηκε ὁ Σεβ. Δημητριάδος κ. Ἱγνάτιος (13/10), ἐπικεφαλῆς ὁμάδας κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας. Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπισκέφθηκαν τήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Σουρωτῆς, ὅπου ἔτυχαν θερμῆς ὑποδοχῆς ἀπό τόν

Σεβ. Μητροπολίτη Κασσανδρείας κ. Νικόδημο καί τήν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς. Μετά τήν τέλεση Ἱερᾶς Παρακλήσεως, προσκύνησαν τόν τάφο τοῦ Ὁσίου Παΐσιου, ξεναγήθηκαν στούς χώρους τῆς Μονῆς καί ἔτυχαν τῆς φι-

λοξενίας τῶν ἀδελφῶν τῆς. Στή συνέχεια, κατευθύνθηκαν στόν Ἱερό Ναό Παναγίας Φανερωμένης Νέας Μηχανιώνας, ὅπου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Κρήνης & Καλαμαριάς κ. Ἰουστίνος παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμήν τους, ἐνῶ τελευταῖος σταθμός τῆς ἐκδρομῆς ἦταν ὁ Ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου στή Θεσσαλονίκη, ὅπου προσκύνησαν τά Ἱερά Λείψανα τοῦ Ἁγίου καί ξεναγήθηκαν στούς ἱστορικούς χώρους τοῦ Ναοῦ, ἀπό τόν Προϊστάμενο καί Γενικό Ἀρχιερατικό Ἐπίτροπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, Ἀρχιμ. Ἰάκωβο Ἀθανασίου.

Ο ΒΟΛΟΣ ΥΠΟΔΕΧΘΗΚΕ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΒΗΜΑΤΑΡΙΣΣΑ

Με αισθήματα συγκίνησης και χαράς, ο ιερός Κλήρος και ο λαός του Βόλου υποδέχθηκαν (28/10) το ακριβές αντίγραφο της Ιερῆς και Θαυματουργῆς Εικόνας της Παναγίας Βηματάρισσας, πολύτιμη προσφορά και εὐλογία της Ιερῆς Μέγιστης Μονῆς Βατοπαιδίου, ἡ ὁποία τοποθετήθηκε στὸν Μητροπολιτικὸ Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Νικολάου, γιὰ διαρκή προστασία και εὐλογία τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱερά Εἰκόνα ἔφθασε στὴν παραλία τοῦ Βόλου, συνοδευόμενη ἀπὸ τὸν Γέροντα Ἐφραίμ, καὶ τὴν ὑποδέχθηκε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ἐπικεφαλῆς τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ. Στὴν ὑποδοχή παρέστησαν ἡ Ὑφυπουργὸς Μεταφορῶν, Ὑποδομῶν & Δικτύων κ. Μαρίνα Χρυσοβελώνη, ὁ Βουλευτὴς Μαγνησίας κ. Χρῆστος Μπουκῶρος, ὁ Δήμαρχος Βόλου κ. Θάνος Θεοδώρου, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος Ἀντιναύαρχος κ. Σταμάτιος Ράπτης, ὁ Ὑπαρχηγὸς τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος Ἀντιναύαρχος κ. Θεόδωρος Κλιάρης, οἱ ἐπικεφαλῆς τῶν Στρατιωτικῶν, Λιμενικῶν καὶ Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν τοῦ Νομοῦ καὶ πλῆθος εὐλαβῶν Χριστιανῶν. Μετὰ τὴν Δέηση, τὸν Γέροντα Ἐφραίμ προσφώνησε ὁ αἰρετὸς Δήμαρχος Βόλου κ. Ἀχιλλέας Μπέος, ὁ ὁποῖος χαρακτήρισε τὸ γεγονός τῆς ἐλεύσεως τῆς Ιερῆς Εἰκόνας τιμὴ καὶ εὐλογία γιὰ τὸν λαὸ τοῦ Βόλου, καθὼς θὰ καταστῆ σημεῖο ἀπαντοχῆς καὶ δυνάμης τοῦ Βολιώτικου λαοῦ. Ἀντιφωνώντας ὁ Γέροντας Ἐφραίμ ἐπέσημανε ὅτι «Ἡ Ἱερά Εἰκόνα ἔρχεται τὴν ἡμέρα τῆς Ἁγίας Σκέπης, τὴν ἡμέρα πού ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς γιορτάζει τὴν νίκη του κατὰ τῶν δυνάμεων πού ἤθελαν νὰ ἀφανίσουν τὸ Ἔθνος μας. Εἴμαστε μάρτυρες ὅτι ἡ Παναγία μας ἦταν προστάτης τῶν στρατιωτῶν μας, πού πολέμοῦσαν τὸ '40. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Παναγία μας ἔρχεται ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐδῶ γιὰ νὰ ἀποδείξει καὶ πάλι ὅτι εἶναι μαζί με τὸ λαὸ μας, με τὴν Ἑλλάδα μας». Ἀκολουθῶς, ἡ Ἱερά Εἰκόνα λιτανεύτηκε πρὸς τὸν Μητροπολιτικὸ μας Ναὸ, συνοδείᾳ τιμητικοῦ ἀγήματος τῆς Ἀεροπορίας Στρατοῦ, καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Βόλου. Ἄμα τὴ ἀφίξει τῆς Εἰκόνας στὸ Ναὸ, ἐψάλη Δοξολογία, στὸ τέλος τῆς ὁποίας ὁ Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ Πρωτ. Χαρίλαος Παπαγεωργίου ἀναφέρθηκε στὸ ἱστορικὸ τῆς Ιερῆς Εἰκόνας καὶ μετὰ συγκίνηση ἀπευθύνθηκε στὸν Γέροντα Ἐφραίμ: «Σὲ καιροὺς θλίψης, στέρσης, ξεριζωμοῦ καὶ ἀνεσιτότητας, ἡ Βηματάρισσα στὴ Μητρόπολη τοῦ Βόλου θὰ χαρίζει σταθερὸ βηματισμὸ στὴν ἐλπίδα, τὴ χαρὰ, τὴ σταθερότητα καὶ πάντοτε μιά νέα ἀρχή...». Ἀκολούθησε ἡ προσφώνηση τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἰγνατίου, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη ὄλων γιὰ τὸ σπουδαῖο γεγονός: «Εἶναι μεγάλη ἡ σημερινὴ ἡμέρα γιὰ τὸν λαὸ μας τὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας του. Τί ἀξία, ὅμως, ἔχει μιά ἐλευθερία ἀπλῶς μετὰ ἐξασφαλισμένα σύνορα, ἂν δὲν ἔχει πολίτες καὶ πιστοὺς πού νὰ παραμένουν ἐλεύθεροι στὴν ψυχὴ καὶ στὸ φρόνημα; Ἡ Παναγία μᾶς δίδαξε ποῖα εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἐλευθερία, ἡ ταύτιση τοῦ θελήματός μας μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Κι ἐσεῖς κάνατε πράξη ζωῆς αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὴν ἐξῆς δὲν ὑπάρχουν δεσμά, ἐφόσον βιώνετε τὴν οὐσιαστικὴ ἐλευθερία ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, τὴν ἐλευθερία τῆς ὑπακοῆς στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Πολλὲς φορές αὐτὴ ἡ μαρτυρία παίρνει τὴν μορφή μαρτυρίου, ἀλλὰ εἶναι αὐτὴ πού παρέχει πρόγευση Παραδείσου...». Προσφέροντας στὸν Γέροντα Ἐφραίμ ἐπιστήθιο Σταυρὸ, εἰς ἔνδειξιν ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης, ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε: «Σὲ τούτη τὴν Τοπικὴ Ἐκκλησία Κλήρος καὶ λαὸς εἶναι κοντά σας καὶ στὶς πρὸ δύσκολες στιγμές! Ἀπὸ τὴ μεριά τοῦ ὁ Ἠγούμενος Ἐφραίμ μίλησε γιὰ τοὺς δεσμοὺς τοῦ Βόλου μετὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ τὴν Μονὴ Βατοπαιδίου εἰδικῶς, ἐνῶ ἀναφέρθηκε καὶ στὴν βεβαιότητά του ὅτι ἡ Παναγία σκέπει καὶ προστατεύει τὴν Ἑλλάδα.

ΝΕΑ ΜΟΝΑΧΗ ΣΤΗ ΜΟΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ

Τὴν Ρασοφορία νέας Μοναχῆς τέλεσε (23/10), στὴν Ἱερά Μονὴ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πηλίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος. Πρόκειται γιὰ τὴν Μοναχὴ Εὐφημία, κατὰ κόσμον Ἀλεξάνδρα Νάνου, ἀπόφοιτο τῆς Σχολῆς Πολιτισμικῆς Τεχνολογίας καὶ Ἐπικοινωνίας τοῦ Πανεπιστημίου Αἰγαίου. Στὴν Ρασοφορία παρέστησαν ἀντιπροσωπεῖες Ἱερῶν Μονῶν τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καὶ πλῆθος εὐλαβῶν προσκυνητῶν. Στὴν ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος σημείωσε ὅτι «μια ἀκόμη νεανικὴ ψυχὴ ἀποφασιστικὰ εἰσέρχεται στὴ μοναστικὴ δοκιμασία, λαμβάνει νέο ὄνομα καὶ φέρει ἐπάνω τῆς τὸν σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀφιέρωσή της εἶναι μιά ἀπάντηση στοὺς ἀρνιῆς, ἕνα ράπισμα ἀπέναντι στὶς αἰρέσεις, ὅπως συνέβη μετὰ τὴν Ἁγία τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα, πλέον, θὰ φέρει, ἀπέναντι σὲ ἐκείνους πού ἐπιδιώκουν τὴν ἀποϊεροποίηση καὶ τὸν διχασμὸ, τὴν ἀποξένωση ἀπὸ τὰ ἱερά καὶ τὰ ἅγια τοῦ τόπου μας...». Ἀκολουθῶς, ὁ Σεβασμιώτατος

ἐξέφρασε τὴ χαρὰ του γιὰ τὴν μοναστήρια μας «ἀποτελοῦν στολιδία, εἶναι φάροι φωτεινοί, ζωντανὰ σημεῖα προσευχῆς, ἀφιέρωσης, πνευματικῆς καθοδήγησης καὶ προσφοράς πρὸς τὸν λαὸ μας...». Τέλος, ἐπαίνεσε τοὺς γονεῖς τῆς νέας Μοναχῆς, «πού στέκονται ἄξιοι αὐτοῦ τοῦ δώρου τοῦ Θεοῦ καὶ παραδίδουν οἱ ἴδιοι τὸ παιδί τους στὰ χέρια Του. Θὰ νιώσουν καὶ οἱ ἴδιοι μεγάλη χαρὰ, βλέποντας τὸ παιδί τους νὰ ζεῖ, πλέον, μιά παραδείσια ζωή...».

ΠΑΝΡΟΦΟΡΗΣΗ
ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἔτος 35ο • Ἀρ. Φύλλου 427-428 • Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2016

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνατίος
Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου
Φιλολογικὴ ἐπιμέλεια: Χρῆστος Δ. Ξενάκης
Ὑπεύθυνος κυκλοφορίας: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου
Μηχανογράφηση: Βασιλικὴ Ἀντωνάκη
Ἐκτύπωση & Βιβλιοδεσία: ΠΑΛΜΟΣ
Ἰδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος
Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος
Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903
Internet: www.imd.gr
E-mail: press@imd.gr

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας (13/11), εκδήλωση για τους νέους γονείς και συζύγους, που συμμετέχουν στις ένοριακές Σχολές Γονέων της Ίερας Μητροπόλεως και όχι μόνο, στο πλαίσιο της ποιμαντικής της Οικογένειας. Κεντρικός ομιλητής ήταν ο κ. Σπυρίδων Τάνταρος, Αναπληρωτής Καθηγητής Αναπτυξιακής Ψυχολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών, με εξαιρετική προσφορά και εμπειρία σε θέματα ποιμαντικής της Οικογένειας, καθώς τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα αφορούν στη μελέτη της γνωστικής, γλωσσικής και συναισθηματικής ανάπτυξης των παιδιών προσχολικής και σχολικής ηλικίας, αλλά και των εφήβων, ιδιαίτερα δέ η μελέτη των επιδράσεων του οικογενειακού πλαισίου στην ανάπτυξη. Ο κ. Τάνταρος ανέπτυξε το θέμα «Η σύγχρονη οικογένεια και η ανάπτυξη των παιδιών». Στην ομιλία αναπτύχθηκαν μία σειρά από θέματα που σχετίζονται με την οικογένεια, ως πλαίσιο ανάπτυξης των ατόμων. Πιο συγκεκριμένα, παρουσιάστηκαν στατιστικά δεδομένα για τις μορφές πυρηνικής οικογένειας στην χώρα μας, για τον αριθμό των γάμων (θηρσκευτικών και πολιτικών) που συντελούνται στην Ελλάδα, καθώς και για τον αριθμό και το είδος των διαζυγίων, με βάση τα στοιχεία που παρέχει η Έλληνική Στατιστική Αρχή. Παρουσιάστηκαν επίσης και συζητήθηκαν οι νέες μορφές οικογενειακής οργάνωσης (μονογονικότητα, μερικώς οργανωμένη οικογενειακή ζωή, νέοι τύποι οικογένειας), η έννοια της γονικότητας (της συμπεριφοράς που προκύπτει όταν γίνεται κανείς γονέας) και οι γονικοί τύποι (διαλεκτικός, παραχωρητικός, αυταρχικός, αδιάφορος γονέας). Οι διαφορές μεταξύ των ανθρώπων και των ζευγών που αυτοί συνθέτουν για να δημιουργήσουν οικογένεια ανέδειξαν την ανάγκη για κατανόηση των τρόπων επικοινωνίας μεταξύ των μελών μιας οικογένειας και των προϋποθέσεων για να γίνει αυτή η επικοινωνία λειτουργική. Τέλος, υποστηρίχθηκε η ανάγκη για μία σειρά από πρακτικές που χαρακτηρίζουν τις κατά το δυνατόν λειτουργικότερες σχέσεις (καί, άρα, οικογένειες), όπως ο σεβασμός της διαφορετικότητας των άλλων, το μοίρασμα, η ανοικτή επικοινωνία με σαφή μηνύματα, οι ευέλικτες και όχι οι άκαμπτες και αδιάφορες συμπεριφορές, καθώς και μία σειρά από συμβουλές για την συμπεριφορά των γονέων στα παιδιά, ανάλογα με την ηλικιακή τους φάση. Ακολούθησε εποικοδομητική συζήτηση, την οποία διύθυσε ο Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ίγνατιος.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΜΑΣ

Με επίκεντρο τον πανηγυρίζοντα ένοριακό Ναό του Αγίου Νεκταρίου Ν. Ίωνίας, γιορτάστηκε και φέτος (9/11) στην Τοπική Έκκλησία η μνήμη του Αγίου Νεκταρίου, προεξάρχοντος του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ίγνατίου, με τη συμμετοχή του Ιερού Κλήρου και του ευσεβούς λαού της πόλης μας. Στο κήρυγμά του, κατά τον Πανηγυρικό Έσπερινό, ο Σεβασμιώτατος μεταξύ των άλλων ανέφερε ότι «Ο Άγιος

Νεκτάριος αποτελεί ιδιαίτερα για τους επισκόπους παράδειγμα προς μίμηση». Σκιαγραφώντας τη μορφή του, στάθηκε σε τρία σημεία της ζωής του, που τη σφράγισαν και αποτελούν ηθικό δίδαγμα για όλους μας: Πρώτο είναι η απόλυτη αφοσίωσή του στην Έκκλησία, δεύτερο η ακλόνητη πίστη του στο θέλημα του Θεού και τρίτο η υπομονή του μέσα στα κύματα των συκοφαντιών και των επιθέσεων. Αφού ανέπτυξε τα τρία αυτά σημεία, αναφέρθηκε στη διακονία των κληρικών, μέσα στην Έκκλησία, κατά το πρότυπο του Αγίου Νεκταρίου, με την ίδια υπομονή και την ταπεινή αγάπη. Στο τέλος του Έσπερινού ο Σεβασμιώτατος απένειμε στον Ήφαιστο του Ναού π. Θωμά Ζάχο το όφικιο του Οικονόμου, θέλοντας να τον επιβραβεύσει για την μέχρι τώρα θεοφιλή του διακονία. Ανήμερα της εορτής τελέστηκε πανηγυρική Θεία Λειτουργία, ιεουργούντος του Σεβ. κ. Ίγνατίου. Τόν Θείο Λόγο κήρυξε ο Ίεροκήρυκας Αρχιμ. Πάμφιλος Κοιλιιάς.

Η ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ ΕΠΙΦΑΝΙΟ ΜΥΛΟΠΟΤΑΜΙΝΟ

Μεγάλη επιτυχία σημείωσε η εκδήλωση (16/11) του φορέα πολιτισμού της Ίερας Μητροπόλεως Δημητριάδος, «Μαγνήτων Κιβωτός», σε συνεργασία με την οργάνωση «AGAPE HELLAS» και το ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΔΙΚΤΥΟ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ (με έδρα το Άγιο Όρος). Η εν λόγω εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας, με τον πλέον φημισμένο μάγειρα του Αγίου Όρους Γέροντα Ήπιφάνιο Μυλοποταμινό. Η εκδήλωση ξεκίνησε στο μεγάλο αμφιθέατρο, που κατακλύστηκε από πλήθος κόσμου, με προβολή ντοκιμαντέρ από το Ίερό Κελί του Αγίου Ευσταθίου, τον Μυλοπόταμο, όπου μονάζει και δημιουργεί ο Γέροντας. Στη συνέχεια ο εκλεκτός προσκεκλημένος, αφού εξέφρασε τη χαρά και τη συγκίνησή του για τη θερμή υποδοχή που έτυχε από την Μητρόπολη Δημητριάδος και την «Μαγνήτων Κιβωτό», ευχαρίστησε τις εκατοντάδες των Βολιωτών που παραβρέθηκαν στην εκδήλωση. Ο π. Ήπιφάνιος υπογράμμισε τις ευεργετικές επιπτώσεις της Αγιορείτικης διατροφής και ότι επιπλέον προσφέρει σωματική και πνευματική υγεία, αποτελώντας πηγή μακροζωίας. Ομολόγησε ότι μέσα από τη μαγειρική δραστηριότητα βρήκε τρόπους να πλησιάζει τους ανθρώπους, με την προσδοκία ότι με τον τρόπο αυτό θα φτάσει κοντά στο Θεό. Τόνισε ιδιαίτερα τα χαρακτηριστικά της νηστείας, εγκράτεια, πνευματικότητα, υγεία, αναφέροντας ότι το κύριο συστατικό του νόστιμου φαγητού είναι η αγάπη μαζί με την ποιότητα, στοιχεία που καταδεικνύουν το επίπεδο του πολιτισμού μας. Στη συνέχεια ο Σεβ. Μητροπολίτης μας υπογράμμισε ότι «Έκκλησία είναι η πρόσκληση σε δείπνο ευχαριστικό» και πρόσθεσε ότι «η αγάπη κάνει το φαγητό νόστιμο. Το φαγητό γύρω από το ίδιο τραπέζι ενισχύει τους δεσμούς ενότητας και επικοινωνίας μεταξύ των μελών της οικογένειας και όταν γίνεται ευρύτερα, μεταξύ των μελών της κοινωνίας». Επεσήμανε δέ τη σημασία της νηστείας στην εποχή μας και τα πολλαπλά όφελή της, στο πνευματικό και σωματικό επίπεδο. Ευχαρίστησε τον Γέροντα Ήπιφάνιο για την πληθωρική του παρουσία, τις παραινέσεις του και τη συμβολή του στην διατήρηση των σχέσεων της περιοχής μας με το Άγιο Όρος και τις αξίες που πηγάζουν από αυτό. Οι πολυάριθμοι επισκέπτες του Συνεδριακού Θεσσαλίας, τέλος, είχαν την ευκαιρία να δοκιμάσουν εδέσματα, εμπνευσμένα από την Αγιορείτικη διατροφή και να τα συνοδεύσουν με λευκό, ήμιγλυκο και κόκκινο κρασί Μυλοποταμού.

ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΑΣ

Στὴν Μόσχα ταξίδεψε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος (19-21/11), ἐπικεφαλῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ συμμετάσχει στοὺς ἐορτασμοὺς τῆς 70ῆς ἐπετείου γενεθλίων τοῦ Προκαθημένου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, Ὁ Σεβασμιώτατος, ἀπὸ κοινουὺ μετὸν Σεβ. Μητροπολίτη Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, συμμετείχαν στὸ Διορθόδοξο Συλλεῖτουργο, στὸν μεγαλοπρεπὴ Ναὸ τοῦ Σωτῆρος, ἐνῶ συναντήθηκαν μετὸν Ἀγιώτατο Πατριάρχη Μόσχας & Πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ. Κύριλλο στὴν Πατριαρχικὴ κατοικία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Δανιὴλ Μόσχας. Ὁ Πατριάρχης Κύριλλος ἐξέφρασε τὴν χαρὰ του γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῆς Ἑλλαδικῆς ἀντιπροσωπείας στὸ συλλεῖτουργο, «πού μᾶς παρέιχε τὴν εὐκαιρία νὰ συμπροσευχηθοῦμε καὶ νὰ διατρανώσουμε σὲ ὅλο τὸν κόσμον τὴν ἐνότητά τῆς Ὁρθοδοξίας». Ὁ Μακαριώτατος ἐπεσήμανε ἐπίσης ὅτι «πολλές καὶ ποικίλες ἐξελίξεις ὑπάρχουν στὴ ζωὴ τῆς κάθε ἐπιμέρους Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μερὶδα τῆς Ἱεραρχίας, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ μπορεῖ νὰ ἔχουν ἀποκλίνουσες ἀπόψεις σχετικὰ μετὰ ὀρισμένα θεολογικὰ ζητήματα καθὼς καὶ μετὰ τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν σήμερον τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὀφείλονται σὲ ἐξωτερικοὺς λόγους. Ἀλλὰ τὸ συλλεῖτουργό μας ἀποτελεῖ μὴ πολὺ σημαντικὴ ἀπόδειξη τοῦ ὅτι οἱ ὀφιστάμενες διχογνωμίες δὲν χωρίζουν τὴν Ἐκκλησίαν...». Ἐπίσης, ἐξέφρασε τὴν συναντίληψή του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία διέρχεται σήμερον δύσκολες ἐξωτερικὲς δοκιμασίες. «Εἴμαστε στὸ πλευρὸ σας στὴ νόμιμη υπεράσπιση ἐκείνων τῶν ἰδεῶν, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τὰ κρατήσει ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία. Πιστεύουμε ὅτι ὁ εὐλαβὴς ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ τὴν ἰσχυρὰ Ὁρθόδοξη παράδοση θὰ ἀντέξει τοὺς ἀμύητους ἐξωτερικοὺς πειρασμούς». Ἀπὸ τὴν πλευρὰ του ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος ἀνέφερε ὅτι εἶναι εὐλογία Θεοῦ ἡ κοινὴ Θεία Λειτουργία, «μετέχοντας ἔτσι στὸ κορυφαῖο καὶ μοναδικὸ γεγονός τῆς Εὐχαριστιακῆς ἐνότητος». Ἀκόμα, σημείωσε ὅτι «οἱ θεολογικὲς ἀπόψεις καὶ γνώμες δὲν μπορεῖ σὲ αὐτὴ τὴν κρίσιμη ἐποχὴ νὰ εἶναι ἀφορμὴ γιὰ τὴν διαίρεση τῆς Ὁρθοδοξίας». Τέλος, κατέθεσε τὴν εὐχαριστίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «διότι σκέπτεσθε καὶ ἐνθυμεῖσθε τὴν πατρίδα μας αὐτὲς τὴν κρίσιμην ἐποχὴν...».

ΔΙΕΝΟΡΙΑΚΟ ΤΟΥΡΝΟΥΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Μετὰ τὴν συμμετοχὴ ἑκατοντάδων ἀγοριῶν ὄλων τῶν κατὰ κληρικῶν μας σχολείων διεξήχθη στίς 19/11 γιὰ τὰ ἀγόρια τοῦ Δημοτικοῦ καὶ στίς 26/11 γιὰ τὰ ἀγόρια τοῦ Γυμνασίου ἀντίστοιχα, τὸ Διενοριακὸ τουρνουὰ ποδοσφαίρου, στίς ἀθλητικὲς ἐγκαταστάσεις τῆς ποδοσφαιρικῆς ἀκαδημίας «ΕΡΜΗΣ, Volos Football

Land», στὸ Φυτόκο. Στὸ τουρνουὰ, συμμετείχαν 12 ἐνορίες τοῦ Βόλου καὶ τῆς Νέας Ἰωνίας. Νικήτριες ἀναδείχθηκαν οἱ κατὰ κληρικὲς ὀμάδες τῆς ἐνορίας Ἀγίου Γερασίου γιὰ τὸ δημοτικὸ, καὶ Ἀγίας Αἰκατερίνης γιὰ τὸ Γυμνάσιο. Ἡ διοργάνωση ἔγινε ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Γραφείου Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ ἀποτελεῖ μὴ ἀκόμη προσπάθεια προσέγγισης τῶν παιδιῶν, μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ κατὰ κληρικὸ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΔΟΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΒΙΑ

Στὸ πλαίσιο τῆς ἐπιμόρφωσης νέων πνευματικῶν, ἡ Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος διοργάνωσε διήμερο σεμινάριο γιὰ τὴν ἐνδοοικογενειακὴ βία στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο (16-17/11). Σκοπὸς τοῦ σεμιναρίου ἦταν ἡ ἐνημέρωση σχετικὰ μετὰ τὴν μορφὴν κακοποίησης καὶ παραμέλησης, τὴν συμπτωματολογία τους, τὴν ψυχοπαθολογία τῆς οἰκογένειας, τὸ νομικὸ πλαίσιο καὶ τὴν δυνατότητα χειρισμοῦ τοῦ ὅλου θέματος. Οἱ εἰσηγητὲς Ἀντώνης Καρζῆς-Ψυχίατρος, Ἀφροδίτη Βρόντη-Ψυχολόγος, Εὐα Γεράση-Παιδοψυχίατρος, Ἀποστολία Ράπτη-Κοινωνικὴ Λειτουργός, Ἐρασμία Καλαφάτη-Δικηγόρος, π. Σεβαστιανὸς Ζερβός, Ψυχολόγος-Θεολόγος, προῆλθαν ὅλοι ἀπὸ τὴν τοπικὴ ἐπιστημονικὴ κοινότητα καὶ εἶναι μέλη τοῦ Συντονιστικοῦ Συμβουλίου Μαγνησίας γιὰ Κακοποιημένα καὶ Παραμελημένα Ἄτομα (Κα.Πα.). Τὴν πρώτην ἡμέραν, κατὰ τὸ θεωρητικὸ κομμάτι τοῦ σεμιναρίου, παρασχέθηκε ἐκτενὴς πληροφόρηση σχετικὰ μετὰ τὸν ὀρισμὸ τῆς ἐνδοοικογενειακῆς βίας καὶ τὴν μορφὴν της, σωματικὴ καὶ ψυχολογικὴ. Ἡ πληροφόρηση ἐπεκτιθέσθαι καὶ σὲ θέματα σχετικὰ μετὰ τὴν διαφυλικότητα τοῦ προβλήματος, κατὰ τὴν ὁποῖα διεφάνη ὅτι ἀφορᾷ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἕξισον, μετὰ μόνην διαφορὰ τὴν συχνότητα πρόκλησης σωματικῆς βλάβης καὶ τὴν σοβαρότητα της. Τὴν δεύτερην ἡμέραν, κατὰ τὸ βιωματικὸ μέρος, ἔγινε προβολὴ σχετικῆς μετὰ τὸ θέμα ταινίας καθὼς καὶ παρουσίαση περιστατικῶν κακοποίησης, ὅπου οἱ συμμετέχοντες εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ βιώσουν, τρόπον πινά, τὰ ὅσα ἐπὶ ὤθησαν στὸ θεωρητικὸ μέρος τοῦ σεμιναρίου. Ἀκολούθησε ἕνας γόνιμος διάλογος στὸν ὁποῖο δόθηκαν περαιτέρω πληροφορίες-ἐπεξηγήσεις, προκλήθηκαν προβληματισμοὶ καὶ προτάθηκαν τρόποι ἀποτελεσματικῆς ἀντιμετώπισης τοῦ φαινομένου. Στὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν τοῦ σεμιναρίου διατυπώθηκε, ἐκ μέρους τῶν παρακολουθησάντων, ἡ ἀνάγκη καὶ τὸ αἶτημα γιὰ περαιτέρω παρόμοιες δράσεις.

Β' ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ»

Μετὰ ἐπιτυχία περατώθηκε (16/11) ἡ Ἡμερίδα ποῦ διοργάνωσε ὁ Σ.Σ.Κ. «Ὁ Ἐσταυρωμένος», γιὰ τὴν ἐνημέρωση καὶ ἐνίσχυση τῶν ἐθελοντῶν καὶ συνεργατῶν του στὸ Πν. Κέντρο τῆς Ἱ. Μ. Δημητριάδος. Τὴν ἐκδήλωση ἄνοιξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος μετὰ Ἀγιασμό. Κατόπιν, ὁ π. Θεόδωρος Μπατάκας, Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ., ἀνέπτυξε τοὺς λόγους πραγματοποίησης τῆς Ἡμερίδας αὐτῆς: 1) Ἡ ἐνημέρωση σχετικὰ μετὰ τὸ ἔργο του καὶ ἡ ἀνανέωση τῆς περαιτέρω στήριξης τῶν ἐθελοντῶν. 2) Ἡ ἀναγγελία τῆς ἴδρυσης καὶ λειτουργίας τοῦ νέου ΚΕΝΤΡΟΥ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗΣ ΒΟΗΘΕΙΑΣ τῆς Ἱ. Μ. Δημητριάδος, ποῦ θὰ λειτουργεῖ καὶ ὡς παράρτημα τοῦ «Ε» καὶ ὡς προέκταση τῆς «Διακονίας». Ἡ κ. Ἰουλίτσα Τριανταφύλλου, Προϊσταμένη τοῦ «Κέντρου Στήριξης Ρομᾶ καὶ ἄλλων εὐπαθῶν ὀμάδων Ἀλιβερίου» τοῦ Δήμου Βόλου, ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Διαχείριση Ἀνθρωπιστικῆς Βοήθειας σὲ εὐάλωτες κοινωνικὲς ὀμάδες καὶ πληθυσμούς» καὶ προσδιόρισε τὴν ὀμάδα αὐτῆς. Ἡ κ. Εἰρήνη

Φραγκοῦλη, διαμεσολαβητὴς στὸ «Κέντρο Στήριξης Ρομᾶ καὶ ἄλλων εὐπαθῶν ὀμάδων Ἀλιβερίου» τοῦ Δήμου Βόλου, ἔκανε λόγο γιὰ τὴν ὄξυνση τῶν οικονομικῶν προβλημάτων λόγω κρίσης, ἐπιβεβαίωσε τὴν δυσκολία στὴν συμπεριφορὰ ὀρισμένων καὶ ἀνέδειξε φαινόμενα ρατσισμοῦ ποῦ ἐνδημοῦν στὴν κοινωνία μας. Καὶ οἱ δύο ὀμιλήτριες ἔδωσαν χρήσιμες κατευθύνσεις στὸ ἔργο τοῦ «Ε». Τὴν ἐκδήλωση ἐκλείσει ὁ Σεβασμιώτατος, ποῦ ἐξήρνε τὴν προσφορὰ τῆς «Διακονίας» καὶ παρότρυνε γιὰ τὴν συνέχισή της. Χαρακτηριστικὰ εἶπε: «Ὁ ἐθελοντὴς εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποῦ ἐσωτερικὰ αισθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ προσφέρει, δὲν τοῦ ἐπιβάλλεται». Ζήτησε ἀκόμη τὴν κατανόησίν τους γιὰ τὴν δύστροπη, ὀρισμένους φορές, συμπεριφορὰ τῶν ἐμπεριστατων ἀδελφῶν μας.

Η ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ ΥΠΟΔΕΧΘΗΚΕ ΤΟΝ ΝΕΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΣΜΥΡΝΗΣ

Ίστορικές στιγμές έζησε (4/12) η προσφυγόπολη της Νέας Ίωνίας, καθώς, με ιδιαίτερη συγκίνηση υποδέχθηκε τον πρώτο, μετά την Μικρασιατική καταστροφή, Μητροπολίτη Σμύρνης κ. Βαρθολομαίο, καταγόμενο από τα Άνω Λεχώνια, ο οποίος πραγματοποίησε την πρώτη του επίσκεψη στη Μητρόπολή μας, μετά την εις Ίεπίσκοπον Έκλογή και Χειροτονία του. Οί απόγονοι των προσφύγων της Μικρασιατικής γης πληθωρικά υποδέχθηκαν τον κ. Βαρθολομαίο στον προσφυγικό Ναό της Ευαγγελιστρίας, όπου τελέστηκε Μέγας Πανηγυρικός Έσπερινός, χοροστατούντος του Ποιμενάρχου της Σμύρνης, συγχοροστατούντων των Σεβ. Μητροπολιτών Βελεστίνου κ. Δαμασκηνού και Δημητριάδος κ. Ίγνατίου, παρουσία εκπροσώπων των πολιτικών και στρατιωτικών Αρχών. Αμέσως μετά, τον ύψηλό επισκέπτη προσφώνησαν με συγκίνηση και μετέφεραν τον παλμό των σύγχρονων κατοίκων της Νέας Ίωνίας, ο Προϊστάμενος του Ναού Πρωτ. Κωνσταντίνος Αυγέρης και οί Πρόεδροι των Μικρασιατικών Σωματείων της πόλης, ενώ τραγούδια της προσφυγιάς απέδωσαν χορωδιακά σχήματα των Συλλόγων. Ακολούθησε η όμιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Σμύρνης κ. Βαρθολομαίου, ο οποίος, με έκδηλη συγκίνηση, αναφέρθηκε στην παλαιά δόξα και τό κλέος της πρωτεύουσας της Ίωνίας, αλλά και στις περιπέτειες των προσφύγων, στον ξεριζωμό, στους κινδύνους και στην μετεγκατάσταση στην μητροπολιτική Ελλάδα, σε καθεστώς μεγάλων στερήσεων αλλά και περιφρόνησης από τους ντόπιους. «Η συνάντησις απόψε των βλεμμάτων μας και των καρδιών μας», επεσήμανε ο Σεβασμιώτατος, «του Άρτι ενθρονισθέντος Μητροπολίτου της Ίωνικής πρωτεύουσας και των κεκλεισμένων εν βίβλω ζωής, ανεωγμένων, όμως, βλεμμάτων των εν μαρτυρίαις και κακουχίαις την ζωή έκμετρησάντων πατέρων ήμων και των βλεμμάτων των προσφυγόντων έδω άειμνήστων πατέρων μας και όλων των απογόνων μας, μάς ανοίγουν νέους όρίζοντας ευαγγελισμών. Ίσως η προσήλωσις των βλεμμάτων μας προς την άρετήν και τον έπαινον των πατέρων μας Ίώνων νά μάς οδηγήσει, κατά τά κρίματα του Κυρίου, προς νέους ευαγγελισμούς...». Τόν λόγο, στή συνέχεια, έλαβε ο Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ίγνάτιος, ο οποίος έκλεισε την εκδήλωση, λέγοντας προς τον Μητροπολίτη Σμύρνης ότι «απόψε ζήσαμε την δεύτερη ενθρόνισή σας». Ο κ. Ίγνάτιος έζηρε τίς ικανότητες και την προσφορά του νέου Ίεράρχου στο έργο του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ενώ έξέφρασε την χαρά του, γιατί ένας συμπατριώτης μας, «ένα παιδί του λαού μας», όπως παρατήρησε, ανήλθε στον ιστορικό θρόνο της Σμύρνης, παραλαμβάνοντας την σκυτάλη της Ποιμαντικής ευθύνης από Μάρτυρες και Άγιους.

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ «ΔΟΣ ΗΜΙΝ ΣΗΜΕΡΟΝ»

Από 1-8/12 διήρκεσε η Έκθεση Φωτογραφίας του διαπρεπούς συμπολίτου μας, φωτογράφου και εικαστικού κ. Άργύρη Ζαφειρίδη, τά εγκαινία της οποίας έγιναν από τον Σεβ. Μητροπολίτη κ. Ίγνάτιο. Η Έκθεση, ένταγμένη στο πρόγραμμα του Ίερού Δωδεκαημέρου του Μητροπολιτικού μας Ναού, φιλοξενήθηκε στο κτίριο «Τσικρίκη» ενώ τά έσοδα από την διάθεση των έκθεμάτων

διατέθηκαν για την ενίσχυση του Κέντρου Σίτισης «ΔΟΣ ΗΜΙΝ ΣΗΜΕΡΟΝ». Μετά τον Άγιασμό των Έγκαινίων, ο Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ίγνάτιος συνεχάρη τον Καλλιτέχνη για την προσφορά και την ευαισθησία του, για την ιδιαιτερότητα της τέχνης του, που δίνει άλλη διά-

σταση στην άποτυπωμένη στιγμή, ενώ τον ευχαρίστησε, γιατί συνδυάζει την τέχνη με την φιλανθρωπική προσφορά στο έργο της Τοπικής μας Έκκλησίας. Από τί μεριά του, ο Προϊστάμενος του Μητροπολιτικού μας Ναού, Πρωτ. Χαρίλαος Παπαγεωργίου, ευχαρίστησε, εκ μέρους της οικογένειας του Άγίου Νικολάου, τον κ. Ζαφειρίδη για την ευγενική προσφορά του, καθώς και τον Αντιπρύτανη του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας κ. Μιχάλη Ζουμπουλάκη, για την παραχώρηση του χώρου. Τέλος, ο κ. Ζαφειρίδης ευχαρίστησε τον Σεβασμιώτατο και τό Έκκλησιαστικό Συμβούλιο του Άγίου Νικολάου για την ευκαιρία που του έδωσαν νά μπορέσει νά προσφέρει την μικρή του συμβολή στην ενίσχυση του «ΔΟΣ ΗΜΙΝ ΣΗΜΕΡΟΝ» και ευχήθηκε πρωτοβουλίες, όπως η εν λόγω Έκθεση, νά έχουν συνέχεια και η «θεραπεία των τεχνών» νά «θεραπεύει», με τον τρόπο της, τους άναξιοπαθούντες συνανθρώπους μας.

ΣΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΑΣ ΝΑΟ ΤΟ ΙΕΡΟ ΛΕΙΨΑΝΟ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΛΕΠΡΟΥ

Σέ κλίμα βαθειάς συγκίνησης η ένορία του Μητροπολιτικού μας Ναού υποδέχθηκε (29/11) τεμάχιο του Ίερού Λειψάνου του νεοφανούς Οσίου Νικηφόρου του Λεπρού, προερχόμενο από την Ίερά Καλύβη Κοιμήσεως της Θεοτόκου Καρεών Άγίου Όρους. Τό Ίερό Λείψανο υποδέχθηκε στά προπύλαια του Ναού ο Σεβ. Μητροπολίτης Βρεσθένης κ. Θεόκλητος, επικεφαλής του Ίερού Κλήρου και του ευσεβούς λαού και άμέσως έψαλη δέηση και τελέστηκε ο Μέγας Άρχιερατικός Έσπερινός. Στο τέλος του Έσπερινού, ο Προϊστάμενος του Ναού Πρωτ. Χαρίλαος Παπαγεωργίου, τόνισε ότι η έλευση του Ίερού Λειψάνου συνιστά μία πρόγευση της μεγάλης χαράς της επικείμενης Πανηγύρεως. Ά-

πό τί μεριά του, ο Σεβ. κ. Θεόκλητος, αναφερόμενος στην πρόσφατη γνωριμία του με τον Άγιο, όμολόγησε ότι ανακάλυψε έναν «άδάμαντα, έναν άνθρωπο ύπομνης, προσευχής και άρετής, ο οποίος, μέσα από τον πόνο της άσθένειας, κατάφερε νά έξυψωθεί και νά έλκύσει την Χάρη του Θεού, διδάσκοντάς μας τό μεγαλείο της ύπομνης, που όλοι μας πρέπει νά διαθέτουμε στις δοκιμασίες και στά προβλήματα της ζωής...». Τό Ίερό Λείψανο παρέμεινε προς προσκύνηση έως τίς 3/12.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΜΑΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Με τήν δέουσα λαμπρότητα ή Τοπική μας Ἐκκλησία πανηγύρισε τήν μνήμη τοῦ πολιούχου τοῦ Βόλου Ἁγίου Νικολάου, μέ ἐπίκεντρο τόν πάνσεπτο Μητροπολιτικό μας Ναό, ὁ ὁποῖος κατακλύστηκε ἀπό μέγα πλῆθος πιστῶν. Στόν Μέγα Πανηγυρικό Ἑσπερινό χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σμύρνης κ. Βαρθολομαῖος, συγχοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, μέ τί συμμετοχή πολλῶν Κληρικῶν καί παρουσίᾳ ἐκπροσώπων τῶν Πολιτικῶν, Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν καί τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης. Τόν Φαναριώτη Ἱεράρχη προσφώνησε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος τόνισε ὅτι «ή φεινὴ μας πανηγύρις λαμπρύνεται ἀπό τήν παρουσία τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης... Εἶναι ἕνας δικός μας ἄνθρωπος, πού φέρει μεγάλη εὐθύνη νά διατηρεῖ τήν φλόγα καί τήν μνήμη ζωντανή...». Τόν Θεῖο Λόγο κήρυξε ὁ Σεβ. κ. Βαρθολομαῖος, ὁ ὁποῖος τόνισε ὅτι «ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὑπῆρξε καί ὑπάρχει «φίλος τοῦ Κυρίου καί τοῦ ἀνθρώπου γνησιότητας». Ἀνέλυσε τίς ιδιότητες πού ἡ ὕμνολογία τοῦ ἀποδίδει: «ἐν νόσοις ἱατρὸν», «ἐν κινδύνοις ρύστην», «θησαυρὸν τῶν πενήτων», «συνουδίτην ὁδοιπόρων»... Τόνισε ὅτι «αὐτὴν τήν μαρτυρίαν καί τὰ μηνύματα ἀπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, σᾶς μεταφέρω, ἀδελφοί μου, συμπατριῶται Βολιώτες. Δέν εἶναι μηνύματα ἀπλῶς. Δέν εἶναι μαρτυρία καί μαρτύριον μόνον. Εἶναι βιώματα. Καί αὐτὴν τήν μαρτυρίαν καί αὐτὰ τὰ βιώματα μετέδωκεν ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἰς τοὺς Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς Ἱεράρχας καί πάντας τοὺς κληρικούς. Αὐτὴ δέν εἶναι ἄλλωστε ἡ μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας μας σήμερον διὰ τόν πάσχοντα ἄνθρωπον; Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐδῶ εἰς τήν Ἑλλάδα, δέν εἶναι διὰ τόν σύγχρονον ὑποφέροντα ἄνθρωπον καί ἱατρὸς ἐν τοῖς νόσοις του καί ρύστης ἐν τοῖς κινδύνοις, τοὺς ὁποῖους ἀντιμετωπίζει καί προστάτης τῶν ἀδελφῶν μας καί παραμυθία τῶν καταπονουμένων καί συνουδίτης εἰς τόν ἀγώνα τῆς ζωῆς καί κυβερνήτης καί διδάσκαλος καί πανταχοῦ παρούσα καί θερμῶς προφθαίνουσα;... Αὐτὸ τό στίγμα τῆς εἰς τήν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, στίγμα ζωῆς καί προσφοράς ἀειφόρου πρὸς τήν δίδυμον ἱεράν ὑπόθεσιν Ἐκκλησίας καί Γένους. Ἱερᾶς υποθέσεως καί ζυμωρίδος ἐν τῇ ὁποίᾳ διεσώθησαν καί διασώζονται τὰ ἱερά καί τὰ ὄσια τῆς φυλῆς μας, ἡ ταυτότης καί ἡ ἰδιοπροσωπία τοῦ Ρωμποῦ Ὁρθοδόξου, τοῦ Ἑλληνορθοδόξου...». Ὁ Σεβασμιώτατος μετέφερε πρὸς τόν Ἐπίσκοπο, τόν ἱερό κληρο καί τόν εὐσεβή λαὸ τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας τίς πατρικές εὐχές τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καί διαβεβαίωσε διὰ τήν διαρκή, ἐκτενὴ προσευχή του γιὰ τήν εὐημερία καί πρόοδο ὅλων μας. Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τελέστηκε πανηγυρική Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ κ. Βαρθολομαίου, συλλειτουργῶν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Βελιστίνου κ. Δαμασκνοῦ καί Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, παρουσίᾳ πλῆθους πιστῶν. Τόν Θεῖο Λόγο κήρυξε ὁ Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιμ. Δαμασκνός Κιαμέης. Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁ Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ Πρωτ. Χαρίλαος Παπαγεωργίου προσφώνησε τόν Σεβ. Μητροπολίτη Σμύρνης καί ἐπεσήμανε ὅτι στό πρόσωπό του ἐνώνονται «δύο ἄκτες, δύο πόλεις, δύο ἱστορίες, δύο κόσμοι, σέ ἕνα κοινὸ μέλλον, μία κοινὴ πορεία, μία κοινὴ ἐμπειρία...». Ἀμέσως μετὰ, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνάτιος ἀπένευσε στόν Σεβ. Σμύρνης τήν Ἀνώτατη Τιμητικὴ Διάκριση τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ, τόν Χρυσὸ Σταυρὸ μετὰ Ἀστέρους. Ἀντιφωνώντας, ὁ Ἱεράρχης τῆς Σμύρνης ἐξέφρασε τήν συγκίνησή του γιὰ τήν ἀπόδοση τῆς ὑψηλῆς τιμῆς, ἐνῶ ἀναγνώρισε ὅτι «ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἀποτελεῖ μιά σύζευξη τῆς νύμφης τοῦ Αἰγαίου πρὸς τήν νύμφη τοῦ Παγασσικοῦ καί ἡ θάλασσα πού φαινομενικῶς τίς χωρίζει, οὐσιαστικῶς τίς ἐνώνει στό πρόσωπό μου». Ὑποσχέθηκε, τέλος, νά περιβάλλει πάντοτε μέ τήν ἀγάπη καί τίς προσευχές του τόν ἱερό Κληρο καί τόν λαὸ τῆς Μητροπόλεως μας, ἰδιαίτερως δέ τοὺς ἀπογόνους τῶν Μικρασιατῶν προσφύγων. Ἀκολούθησε ἡ λιτάνευση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος καί τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νικολάου καθώς καί τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Παναγίας Βηματάρισσης στοὺς

δρόμους τῆς πόλης, μέ κατάληξη τήν παραλία τοῦ Βόλου, ὅπου τελέστηκε ἀρτοκλασία. Στόν καθιερωμένο ἐόρτιο χαριστικό του ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνάτιος μνημόνευσε, μέ εὐγνωμοσύνη, τοὺς ἄνδρες καί τίς γυναῖκες τοῦ Ναυτικοῦ μας καί τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, «πού στό Αἶγαῖο, ἰδιαίτερα τοῦτο τόν καιρὸ, διατρανώνουν ὅτι ὁ τόπος μας εἶναι τόπος τῆς ἐλευθερίας, πού σέβεται ἅγια καί ἱερά, ξέρει νά ὑπερασπίζεται τὰ ὄσια καί ὑπηρετεῖ τήν εἰρήνη». Ἀναφέρθηκε στόν λαὸ τῆς πόλης μας, πού χαρακτήρισε «ἀλληλέγγυο, καθώς σπὴν κρίσιμη αὐτὴ περίοδο, ὅλοι στάθηκαν ἐνωμένοι καί φρόντισαν ἀλλήλους, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τό παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, πού εἶναι ὁ προστάτης κάθε κατατρεγμένου καί πτωχοῦ».

700 δέματα τά Χριστούγεννα σέ ἀπόρους!

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΕΜΑΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΥΝ:

1 kgr. Ζάχαρη, 1 kgr. Ἀλεύρι, 1 kgr. Ρύζι, 1 kgr. Ζυμαρικά,
1 kgr. Κριθαράκι, 1 kgr. Ὄσπρια, 1 lt. Γάλα μακρᾶς διαρκείας, 1 lt. Λάδι,
1 Ντοματοπελτέ, 1 Κοτόπουλο.

Πρόσφερε κι ἐσύ ἕνα δέμα ἀγάπης γιὰ τό συνάνθρωπό σου:

- Στούς Ἱερούς Ναοὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος
- Στό Πνευματικὸ Κέντρο τῆς Ἱ.Μ. Δημητριάδος (Κ. Καρτάλη & Ἀνθ. Γαζή)
- Μέ κατάθεση στό Γενικὸ Φιλόπτωχο Ταμεῖο τῆς Ἱ.Μ. Δημητριάδος
IBAN: GR 070110202000020229608771
Ἄρ. Λογ.: 202/296087-71 (Εθνικὴ Τράπεζα)

"...Μέσα στο σπήλαιο αρχίζει ή ενανθρώπιση του Θεού με την ταπείνωση, και μέσα στο σπήλαιο του Παναγίου Τάφου καταλήγει ως «Άκρα Ταπείνωση»..."

«'Εν σπηλαίῳ ἔρχεται...»

Η Ἐκκλησία ἐορτάζει τὸ μεγάλο γεγονός τῆς ἐνανθρώπισης τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὴν «ἐν σαρκί» φανέρωση τοῦ Θεοῦ. Ὁλος ὁ χριστιανικὸς κόσμος, σὲ Ἐνατολή καὶ Δύση, ἐορτάζει τὴν γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ποῦ ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ γέννηση τοῦ Σωτῆρος, σύμφωνα μὲ τὸν ἀγγελικὸ ὕμνο, εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ στὸν οὐρανὸ καὶ ἡ εἰρήνη τῶν ἀνθρώπων στὴ γῆ. Δεῦτε, λοιπὸν, «ἴδωμεν ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός». Ὁ ἀστέρας μᾶς καθοδηγεῖ στὴν Βηθλεέμ, σὲ ἓνα σπήλαιο, γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουμε καὶ νὰ τὸν δοῦμε ἀνακλιμένο στὴν φάτνη τῶν ἀλόγων, αὐτὸν ποῦ κρατᾶ τὰ πάντα μὲ τὸν λόγο Του.

Γιατί, ἄραγε, γεννήθηκε ὁ Χριστὸς στὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ καὶ γιατί ἀνακλίθηκε στὴν φάτνη; Ὅντως δὲν ὑπῆρχε κανένα κατάλυμα, οὔτε ἓνας μικρὸς τόπος γιὰ νὰ γεννηθεῖ; Δύο ἐρωτήματα ποῦ ἔχουν μυστικὸ βάθος καὶ κρύβουν μεγάλα νοήματα. Δὲν πρόκειται γιὰ σύμπτωση, ἀλλὰ γιὰ σύγκρουση τῶν δύο κόσμων, τοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ κόσμου τοῦ φωτὸς ποῦ χάραζε.

Τὸ σπήλαιο εἶναι ἓνας στάβλος σκοτεινός, βρώμικος καὶ ὑγρός, ποῦ προσέφερε ἡ γῆ, ὥστε νὰ γίνει ὁ φιλόξε-νος τόπος γιὰ νὰ γεννηθεῖ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν ἀειπαρ-θενο Μαρία, μὲ μοναδικὸς μάρτυρες τὰ ἄλογα ζῶα καὶ τὸν Ἰωσήφ τὸν μνήστορα. Τοῦτο τὸ σπήλαιο ἡ γῆ «τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει» καὶ ἀφ' ἐνὸς μὲν φα-νερώνει σὲ μᾶς τὴν κατάσταση στὴν ὁποία βρισκόταν ὁ πρὸ Χριστοῦ κόσμος, ὁ ὁποῖος ζοῦσε στὸ σκοτάδι τῆς ἄγνοιας τοῦ Θεοῦ, τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀμαρτίας. Ἀφ' ἐτέρου δὲ συν-δέεται συμβολικὰ μὲ τὸν Ἄδη ποῦ κρατᾶ ἀπ' αἰῶνων τὶς ψυχὰς δέσμιες στὸ σκοτάδι. Μέσα, λοιπὸν, σὲ αὐτὸ τὸ πνευματικὸ σκότος τῆς ἐποχῆς, ἀνατέλλει ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ποῦ μὲ τὴν Ἀνάστασή Του θὰ διώξει τὸ σκοτάδι καὶ θὰ γεμίσει τὰ πάντα μὲ τὸ λυτρωτικὸ, χαρούμενο φῶς. Ἦλ-θε στὸ σπήλαιο γιὰ νὰ μπορεῖ ἕκτοτε νὰ ἔρχεται συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως πρὸς ἡμᾶς. Ἐρχεται μέσα ἀπὸ τὸ σπήλαιο πρὸς συνάντηση μὲ τὸν ἄνθρωπο καὶ ψάχνει κατάλυμα μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ πεπρωκότος ἀνθρώπου. Τί καὶ ἂν ἡ καρδιὰ τοῦ ταλαιπωρημένου ἀνθρώπου ὁμοιάζει σὰν τὸ σκοτεινὸ καὶ βρώμικο σπήλαιο! Ἐκεῖνος μπορεῖ ἐκεῖ μέσα νὰ γεννηθεῖ μυστικὰ καὶ νὰ ἀναγεννήσει-ἀνακαινίσει τὸν ἄνθρωπο πνευματικά.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ βλέπουμε τὸν λυτρωτὴ τοῦ κόσμου νὰ τίθεται στὴν φάτνη τῶν ἀλόγων. Ἡ φάτνη εἶναι ἓνα ξύλινο ἀντικείμενο μὲ βαθὺ κοίλωμα, ὅπου τοποθετοῦσαν οἱ ἄνθρωποι τὴν τροφή τῶν ζώων. Γι' αὐτὸ θέτει ἡ Παναγία τὸν Χριστὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ γίνει ἡ τροφή ὄχι τῶν ἀλόγων ζώων ἀλλὰ τοῦ ἀποκνηωθέντος ἀνθρώπου. Γιὰ νὰ θρέψει ὅλους τοὺς πιστοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ φθορὰ τοὺς ἔκανε νὰ ὁμοιάζουν μὲ τὰ ἄλογα κτήνη, ὄχι πλέον μὲ χόρτο, ἀλλὰ μὲ τὸν οὐράνιο Ἄρτο, τὸ ἴδιο τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα Του. Συμβολικὰ, ὅμως, προ-εικονίζει τὴν κατάθεση τοῦ ἀχράντου σώματός Του στὸν τάφο, γιὰ νὰ δοῦμε ἡμεῖς «τὴν ζωὴ ἐν τάφῳ κειμένην, ἵνα τοὺς ἐν τάφοις κειμένους ζωοποιήσῃ».

Μέσα στὸ σπήλαιο ἀρχίζει, μὲ τὴν ταπείνωση, ἡ ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ καὶ μέσα στὸ σπήλαιο τοῦ Παναγίου Τάφου κατα-λήγει ὡς «Ἄκρα Ταπείνωση». Ὁ Χριστὸς, μέσα ἀπὸ αὐτά, πε-ρίτρανα μᾶς διδάσκει ὅτι μὲ ὄπλο τὴν ἀρετὴ τῆς ταπείνωσης ὁ ἄνθρωπος σώζεται «συντόμως» (Ψαλμ. ριδ', 6). Στὴν πορεία τῆς αὐθεντικῆς πνευματικῆς ζωῆς προηγεῖται ἡ ταπείνωση καὶ ἀκο-λουθοῦν τὰ ἔργα.

Ἄλλωστε, πρὶν τὸ λυτρωτικὸ Του ἔργο στὸ σπήλαιο καὶ στὴν φάτνη στερήθηκε, ὡς ἄνθρωπος, τὸ καθαρὸ καὶ ζεστὸ δωμάτιο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄνεση ἐνὸς παιδικοῦ κρεβατιοῦ καὶ μιᾶς κούνιας, γιὰ νὰ μᾶς δείξει ἔμπρακτα τὴν ταπείνωση. Γι' αὐτὸ μένει ἐκστα-τικός ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγοντας: «Τί ταπεινότερον σπη-λαίου, τί εὐτελέστερον φάτνης».

Καὶ σήμερα ἀναζητᾶ μέσα στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων κατά-λυμα, ἀλλὰ αὐτές ἔχουν καταληφθεῖ ἀπὸ πλῆθος ἐπισκεπτῶν.

Εἶναι γεμάτες ἀπὸ σκέψεις, ἐπιθυμίες, ἀδυναμίες καὶ φροντίδες τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου τούτου. Μπορεῖ νὰ μὴν περιφρονηθεῖ, μπο-ρεῖ φαινομενικὰ νὰ τοῦ ἐτοιμά-σουμε τὴν φάτνη τῆς καρδιᾶς

μας, ὅμως, στὴν πραγματι-κότητα, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐλάχιστος τόπος γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιό Του. Γιὰ νὰ τὸν προσκαλέσουμε θὰ πρέπει πρῶτον νὰ κενώ-σουμε πλήρως τὸ κατά-λυμά μας, ὥστε νὰ ἔρθει καὶ νὰ τὸ καταλάβει ὁλό-κληρο ὁ Ἰησοῦς. Μόνο τότε θὰ ἐγκαινιάσει τὸν νέο τρόπο ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ ἔρχε-ται μέσα μας, «ἵνα οἱ ἄνθρωποι ζῶν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσι» (Ἰω. 10, 10). Μὴ μείνουμε στὴν πλα-

σματικὴ εἰκόνα τῶν Χριστουγέννων, ποῦ οἱ ἐμπορικὲς συναλ-λαγὲς ἐπιβάλλουν καὶ τὸ ρεῦμα τῆς ἐποχῆς μᾶς παρασέρνει, οὔτε πάλι στὶς γεμάτες ἀπὸ ἀμφιβολίες σκέψεις σὰν τοῦ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος.

Ὅσοι θέλουμε ὄντως νὰ βρισκόμαστε μέσα στὸ σπήλαιο καὶ κοντύτερα στὴν φάτνη, παρὰ στὰ ἀμαρτωλὰ σκηνώματα τῶν πα-λατιῶν τοῦ Ἡρώδη, ἂς προσπαθήσουμε νὰ ζήσουμε τὴν ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων καὶ τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ μας μὲ τέτοιο τρόπο ποῦ δὲν θὰ περιορίζεται μόνο στὴν περίοδο τοῦ Δωδεκαημέρου. Ἔτσι, ἂν κάποιος ρωτήσῃ γιὰ τὸ ἀστέρι τῶν μάγων, ποῦ θὰ τὸ βρεῖ γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ σπήλαιο καὶ στὴν φάτνη, δὲν θὰ χρειαστεῖ νὰ ψάξει ἀλλοῦ, διότι θὰ τὸ παρατηρήσῃ στὴν δική μας πορεία καὶ θὰ πορευθεῖ καὶ αὐτὸς στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ.

Ὁ ἐν σπηλαίῳ γεννηθεὶς καὶ ἐν φάτνῃ ἀνακλιθεὶς διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν βρίσκεται ἐπὶ γῆς. Αὐτὸς μᾶς εἶπε: «οὐκ ἐάσω ὑμᾶς ὀρφανούς» (Ἰω 14, 18). Ἄς ὑψωθοῦμε, λοιπὸν, κατὰ τὴν προτροπὴ τοῦ ὑμνογράφου, ποῦ μᾶς λέγει: «Χριστὸς ἐπὶ γῆς» ὑψώθητε!

Ἀρχιμανδρίτου Νεκταρίου Ὑφαντίδη, Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁνω Ξενιάς